

The background of the entire cover is a photograph of a person's legs from the knees down, walking on a wet cobblestone street. The person is wearing dark trousers and dark shoes. The wet pavement reflects the light, creating a shimmering effect. The cobblestones are dark and irregular in shape.

MICHAEL
CONNELLY

PŘEBĚHLÍK

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

MICHAEL
CONNELLY

PŘEBĚHLÍK

2016

Copyright © 2015 by Hieronymus, Inc.
Translation © 2016 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CROSSING,
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2015,
přeložil Jiří Kobělka
Jazyková redakce: Petra Biache
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2016

ISBN 978-80-7498-188-3

Na památku Simona Christensona

APRÍL

Ellis a Long si za motocyklem na Ventura Boulevard udržovali odstup čtyř aut. Mířili na východ a pomalu se blížili k táhlé zatáčce, kde se silnice obracela k jihu a vedla přes údolí do Hollywoodu.

Ellis seděl za volantem, kde to měl radši, přestože si jako služebně starší parták mohl určovat, kdo bude řídit a kdo se poveze vedle. Long hleděl na displej mobilu, kde běželo nějaké video, a kontroloval stav jejich investic, jak se tomu naučili říkat.

Auto jelo fajn. Číselka z něj síla. Vůle v řízení byla minimální a Ellis cítil, že má vůz pevně pod kontrolou. V pravém pruhu uviděl mezeru a přidal plyn. Auto vyrazilo vpřed.

Long zvedl hlavu.

„Co děláš?“

„Řeším problém.“

„Co?“

„Než se z něj stane problém.“

Dostihl motorku a jel teď vedle ní. Otočil hlavu a spatřil

MICHAEL CONNELLY

vysoké černé boty motorkáře a kresbu oranžových plamenů na nádrži. Plameny měly stejnou barvu jako camaro.

Posunul se o pár metrů před motorkáře, a když silnice zatočila doprava, využil odstředivé síly a nechal auto vyjet do levého pruhu.

Slyšel, jak motorkář něco ječí. Kopl do boku auta a přidal plyn, aby se je pokusil předjet. To byla jeho chyba. Místo aby zabrzdil a ztratil se v provozu, pokusil se z místa kolize ujet. Ellis na to byl připravený a sešlápl plyn. Camaro zabrousilo do levého pruhu a úplně motorkáře zablokovalo.

Ellis uslyšel kvílení brzd a pak dlouhé troubení aut v protisměru, kam musel motorkář chtít nechtě vjet. Po chvíli se ozvalo pronikavé řinčení a nevyhnutelný náraz kovu o kov.

Ellis se usmál a jel dál.

KAPITOLA 1

Bylo páteční ráno, mastňáci už odjeli na víkend. Doprava do centra byla díky tomu plynulá a Harry Bosch dorazil do soudní budovy o něco dřív. Místo aby počkal na Mickeyho Hallera na schodišti před vchodem, jak se původně dohodli, rozhodl se, že se po svém advokátovi poohlédne přímo v obří budově; zaujímala celou polovinu bloku a vypínala se do výšky osmnácti pater. Pátrání po Hallerovi však nebylo tak obtížné, jak by velikost soudu napovídala. Jakmile Bosch prošel ve vestibulu detektorem kovů – což pro něj byla nová zkušenost –, vyjel výtahem do čtrnáctého patra a začal nakukovat do jednotlivých soudních síní. Na konci chodby vždy sešel pěšky o patro níž. Většina trestněprávních případů se projednávala v soudních síních nacházejících se mezi osmým a čtrnáctým patrem. Bosch to věděl, protože v nich v posledních třiceti letech strávil spoustu času.

Hallera našel ve dvanáctém patře na oddělení 120. Soud právě zasedal, avšak místa pro porotce zela prázdnotou. Haller Bosche ujistil, že se toto soudní slyšení neprotáhne přes

polední pauzu, takže si pak spolu mohou zajít na oběd. Harry se posadil v zadní části galerie pro veřejnost a díval se, jak Haller vyslýchá uniformovaného losangeleského policistu sedícího na svědecké lavici. Bosch sice neznal podstatu případu, ale okamžitě se dovtípl, kam Haller svými otázkami na policistu míří.

„Policisto Sanchez, rád bych teď s vámi prošel veškeré úkony, které vedly k zatčení pana Hennegana jedenáctého prosince loňského roku,“ začal Haller. „Co kdybyste začal třeba tím, jaké jste měl toho dne pracovní povinnosti?“

Sanchez chvíli v duchu formuloval odpověď, přestože šlo o rutinní otázku. Bosch si všiml, že má na rukávu tři frčky: každá z nich označovala pět odsloužených let. Za patnáct let ve službě musel Sanchez nasbírat hromadu zkušeností, což Boschovi prozradilo, že tenhle policajt si bude dávat na Hallera velmi dobrý pozor a zároveň si dá záležet na tom, aby jeho odpovědi vyznívaly spíš pro obžalobu než pro obhajobu.

„Byli jsme s kolegou na běžné hlídce v okrsku Sedmasedmdesáté ulice,“ odpověděl Sanchez. „A v době zmíněného incidentu jsme shodou okolností projížděli po Florence Avenue směrem na západ.“

„A pan Hennegan rovněž projížděl po Florence Avenue?“

„Ano, přesně tak.“

„Kterým směrem jel?“

„Taky na západ. Jeho auto bylo přímo před námi.“

„Dobrá, a co se stalo pak?“

„Na křižovatce s Normandie Avenue jsme dojeli k semaforu a zastavili za ním na červenou. Pan Hennegan vyhodil směrovku doprava, potom odbočil doprava a vyrazil po Normandie Avenue směrem na sever.“

PŘEBĚHLÍK

„Dopustil se dopravního přestupku, když odbočil doprava na červenou?“

„Ne, nedopustil. Zastavil automobil a rozjel se až ve chvíli, kdy na semaforu naskočila zelená šipka doprava a on se ujistil, že zleva nic nejede.“

Haller přikývl a odškrtl si něco v notesu. Jeho klient seděl vedle něj a měl na sobě vězeňský mundúr modré barvy – neklamnou známku toho, že se dopustil zvlášť těžkého zločinu. Bosch tipoval, že půjde o drogový delikt. Haller se podle něj snažil dokázat, že policie neměla právo Henneganovo auto zastavit, a soud proto nesmí přijmout jako důkaz žádnou z věcí, které policisté v autě případně našli.

Haller svědka zpovídal přímo od stolu obhajoby. Protože se jednání zatím odehrávalo bez porotců, nevyžadoval soudce, aby zástupci obou stran během výslechu svědka stáli.

„A vy jste odbočil také a sledoval jste vůz pana Hennegana, je to tak?“ zeptal se Haller.

„Ano, přesně tak,“ odpověděl Sanchez.

„Ve kterém okamžiku jste se tedy rozhodl pana Hennegana zastavit a provést u něj silniční kontrolu?“

„Hned potom. Rozsvítili jsme majáčky a on zastavil u obrubníku.“

„A co se stalo pak?“

„Sotva zastavil auto, otevřely se dveře na straně spolujezdce a někdo se z vozu vyřítil pryč.“

„Utekl?“

„Ano, pane.“

„Kam běžel?“

„Je tam nákupní centrum, za kterým vede boční ulička. Do té vběhl a mířil směrem na východ.“

MICHAEL CONNELLY

„Pronásledovali jste ho vy nebo váš kolega?“

„Ne, pane, rozdělit se by bylo proti předpisům a zároveň by to bylo nebezpečné. Kolega požádal vysílačkou o posily a o letovou hlídku. A uvedl popis muže, který utekl.“

„O letovou hlídku?“

„To je policejní vrtulník.“

„Rozumím. Co jste dělal vy, policisto Sanchez, zatímco váš kolega komunikoval přes vysílačku?“

„Já jsem vystoupil z hlídkového vozu, přesunul jsem se k zastavenému autu a vyzval jsem řidiče, ať vystrčí ruce z okénka, abych je viděl.“

„Vytáhl jste služební zbraň?“

„Ano, vytáhl.“

„Co se stalo pak?“

„Nařídil jsem řidiči – panu Henneganovi –, ať vystoupí z vozu a lehne si na zem. On uposlechl a já mu pak nasadil pouta.“

„Řekl jste mu, proč ho zatýkáte?“

„V tu chvíli ještě nebyl zatčený.“

„Takže měl na rukou pouta, ležel obličejem k zemi na ulici a vy tvrdíte, že nebyl zatčený?“

„Neměli jsme přehled o situaci a mým prvotním zájmem bylo zajištění bezpečnosti pro sebe a svého kolegu. Z toho auta před chvílí utekl pasažér, takže jsme měli podezření, že jde o něco nekalého.“

„Takže tohle všechno uvedl do pohybu útěk onoho spolejezdce z auta.“

„Ano, pane.“

Haller otočil pár stránek v zápisníku, zadíval se do poznámek a pak zkontroloval něco na displeji notebooku, který

PŘEBĚHLÍK

před ním stál otevřený na stole. Jeho klient měl sklopenou hlavu a zezadu to vypadalo, že možná spí.

Soudce, který si až dosud hověl na židli tak nízko, že mu Bosch viděl jen temeno šedé hlavy, si odkašlal, předklonil se a dal se Boschovi poznat. Cedulka v přední části stolu ho identifikovala jako soudce Stevea Yerrida. Bosch ho neznal podle vzhledu ani podle jména, ale na tom nebylo nic zvláštního – v budově se nacházelo přes padesát soudních síní a k nim přidělených soudců.

„Nic dalšího nemáte, pane Hallere?“ dotázal se Yerrid.

„Promiňte, Ctihodnosti,“ řekl Haller. „Jen si ověřuji poznámky.“

„Pokračujme, prosím.“

„Ano, Ctihodnosti.“

Haller zjevně našel, co hledal, a byl připraven pokračovat.

„Jak dlouho jste nechal pana Hennegana ležet spoutaného na ulici, policisto Sanchezi?“

„Zkontroloval jsem jeho auto, a když jsem se ujistil, že v něm nikdo další není, vrátil jsem se k panu Henneganovi, prošacoval jsem ho, jestli u sebe náhodou nemá zbraně, pak jsem mu pomohl vstát a v zájmu jeho i naší bezpečnosti jsem ho posadil na zadní sedadlo hlídkového vozu.“

„Proč byla jeho bezpečnost ohrožena?“

„Jak už jsem řekl, neměli jsme přehled o situaci. Jeden občan utekl, druhý se choval nervózně. Bylo nejlepší ho zajistit, než si ověříme, co se vlastně děje.“

„Kdy jste si poprvé všiml, že se pan Hennegan chová nervózně, jak jste to právě formuloval?“

„Toho jsem si všiml hned. Hned když jsem ho vyzval, ať vystrčí ruce z okna.“

MICHAEL CONNELLY

„Ale ve chvíli, kdy jste mu to nařídil, jste na něj mířil pistolí, je to tak?“

„Ano.“

„Dobrá, takže jste pana Hennegana posadili na zadní sedadlo hlídkového vozu. Zeptal jste se ho, jestli mu můžete prohledat auto?“

„Zeptal a on to odmítl.“

„Co jste tedy udělal, když to odmítl?“

„Sebral jsem vysílačku a objednal psa vycvičeného na drogy.“

„Co takový pes vycvičený na drogy dělá?“

„Je vycvičený k tomu, aby nás upozornil, pokud ucítí drogy.“

„A jak dlouho trvalo, než toho psa přivezli na křižovatku Florence a Normandie Avenue?“

„Zhruba hodinu. Musel přijet z akademie, kde měl zrovna ukázkový výcvik.“

„Takže můj klient byl hodinu zamčený na zadním sedadle vašeho auta, zatímco vy jste čekali na psa.“

„Přesně tak.“

„V zájmu vaší i své bezpečnosti.“

„Přesně tak.“

„Kolikrát jste se k hlídkovému vozu vrátil a opětovně se ho zeptal, jestli mu můžete prohledat auto?“

„Dvakrát nebo třikrát.“

„A jak reagoval?“

„Pořád říkal, že ne.“

„Vypátrali jste někdy vy nebo jiní policisté onoho spolejezdce, který z auta utekl?“

„Pokud je mi známo, tak ne. Ale po tomto incidentu byl celý případ předán protidrogové jednotce jižní divize.“

PŘEBĚHLÍK

„Když tedy konečně přivezli psa, co se dělo dál?“

„Psovod s ním obešel zadržený vůz a pes ho navedl na kufr.“

„Jak se ten pes jmenoval?“

„Myslím, že Cosmo.“

„V jaké značce vozu pan Hennegan vlastně jel?“

„Ve staré Toyotě Camry.“

„Takže vám Cosmo naznačil, že se v kufru ukrývají drogy.“

„Ano, pane.“

„A vy jste ten kufr otevřeli.“

„Upozornění speciálně cvičeného psa jsme pokládali za důvodnou příčinu k prohledání kufru.“

„Našli jste drogy, policisto Sanchezi?“

„Našli jsme sáček něčeho, co vypadalo jako krystalický pervitin, a také sáček s penězi.“

„Kolik toho krystalického pervitinu bylo?“

„Jedna celá jedna desetina kilogramu, jak se později zjistilo.“

„A peněz?“

„Osmdesát šest tisíc dolarů.“

„V hotovosti?“

„Všechno v hotovosti.“

„A pak jste pana Hennegana zatkli za držení drog s úmyslem dalšího prodeje, je to tak?“

„Ano, v tu chvíli jsme ho zatkli, přečetli mu práva a odvezli ho na jižní divizi.“

Haller přikývl a znovu se zadíval do poznámek. Bosch věděl, že musí mít v rukávu něco dalšího. Vytasil se s tím ve chvíli, kdy ho soudce podruhé vybídl, ať pokračuje.

MICHAEL CONNELLY

„Policisto Sanchezi, vraťme se ještě k okamžiku, kdy jste zastavili vůz pana Hennegana. Před chvílí jste vypověděl, že pan Hennegan odbočil doprava, protože se mu rozsvítila zelená, přičemž předtím zastavil automobil a ubezpečil se, že zleva nic nejede. Říkám to správně?“

„Ano, říkáte.“

„To byl podle zákona korektní postup, je to tak?“

„Ano.“

„Ovšem jestli pan Hennegan provedl všechno správně, proč jste rozsvítili majáčky a přinutili ho zastavit?“

Sanchez vrhl rychlý pohled na státního zástupce, který seděl u stolu naproti Hallerovi. Prozatím neřekl ani slovo, ale Bosch si dobře všiml, že si během policistovy výpovědi píše poznámky.

Sanchezův pohled zároveň Boschovi prozradil, že Haller našel v případě slabinu.

„Ctihodnosti, mohl byste požádat svědka, ať odpoví na otázku a nehledá odpověď u státního zástupce?“ ozval se Haller.

Soudce Yerrid se znovu předklonil a vybídl Sancheze k odpovědi. Sanchez požádal o zopakování otázky a Haller mu vyhověl.

„Byly Vánoce,“ prohlásil konečně Sanchez. „V tuhle dobu vždycky rozdáváme poukázky na krocana a já kvůli jedné zastavil i jeho.“

„Poukázky na krocana?“ podivil se Haller. „Co jsou to poukázky na krocana?“

KAPITOLA 2

Bosch si velké představení „advokáta z lincolnu“ užíval. Haller dovedně propašoval do záznamu veškeré podrobnosti o průběhu zatčení, pak se oklikou vrátil k Achillově patě případu a teď se ji chystal do poslední mrtě zužítkovat. Bosch měl pocit, že ví, proč státní zástupce po celou dobu jednání mlčí. S fakty o případu nemohl nic dělat. Záleželo na tom, v jaké podobě je později dokáže přežvýkat a předložit soudci.

„Co jsou to poukázky na krocana, policisto Sanchez?“ zeptal se Haller znovu.

„Totiž, v jižním Los Angeles působí řetězec prodejen s názvem Little John's, který nám každoročně kolem Dne díkůvzdání a Vánoc rozdává dárkové poukázky na krocany. A my je pak dáváme lidem.“

„Myslíte jako dárek?“ dotázal se Haller.

„Ano, jako dárek,“ přisvědčil Sanchez.

„A podle čeho rozhodujete, kdo ty poukázky dostane?“

„Zaměřujeme se na chvályhodné jednání – na lidi, kteří dělají, co mají.“

„Například na řidiče, kteří dodržují dopravní předpisy?“

„Přesně tak.“

„Takže jste v tomto případě zastavil pana Hennegana, protože se na té světelné křižovatce zachoval správně?“

„Ano.“

„Jinými slovy jste pana Hennegana zastavil za to, že neporušil zákon, je to tak?“

Sanchez se znovu zadíval na státního zástupce v naději, že mu nějak pomůže. Žádná pomoc však nepřišla a on si musel nějak poradit sám.

„Nevěděli jsme, že porušuje zákon, dokud jeho parták neutekl a dokud jsme nenašli ty drogy a peníze.“

Tohle vysvětlení pokládal za ubohé dokonce i Bosch. Haller teď svědka držel v zubech.

„Policisto Sanchezi,“ řekl, „ptám se vás velmi konkrétně: do okamžiku, kdy jste rozsvítili majáčky a zapnuli sirénu, abyste pana Hennegana zastavili, se pan Hennegan nedopustil ničeho, co byste pokládali za nesprávné, tedy ničeho nezákonného. Je to tak?“ Sanchez svou odpověď zadrmolil.

„Je to tak.“

„Odpovězte prosím zřetelně do záznamu,“ vyzval ho Haller.

„Je to tak,“ zopakoval Sanchez hlasitě a podrážděně.

„Nemám dalších otázek, Ctihodnosti.“

Soudce se zeptal státního zástupce, jehož oslovoval „pane Wrighte“, jestli si přeje podrobit svědka křížovému výslechu, a Wright se tohoto práva vzdal. Fakta byla jasná a nic, nač by se případně zeptal, je nemohlo změnit. Soudce tedy propustil policistu Sancheze a obrátil se na oba právníky.

PŘEBĚHLÍK

„Toto slyšení se koná z vašeho podnětu, pane Hallere,“ řekl. „Jste připraven přednést argumenty?“

Následoval krátký spor, během něhož Haller prohlásil, že je připraven přednést své argumenty ústně, zatímco Wright navrhoval jejich písemné zpracování a předložení soudci. Yerrid se přiklonil k Hallerovi a prohlásil, že si nejprve vyslechne ústní argumentaci a pak rozhodne, jestli je písemná forma nutná.

Haller vstal a přesunul se k pultíku mezi stolem obžaloby a stolem obhajoby.

„Budu stručný, Ctihodnosti, neboť se domnívám, že fakta o případu hovoří velmi jasnou řečí. Ať se na ně totiž díváme jakkoliv, musíme důvodnou příčinu k provedení této silniční kontroly pokládat nejen za nedostatečnou, ale přímo za neexistující. Pan Hennegan dodržel všechny dopravní předpisy a nebudil žádné podezření, když policista Sanchez s kolegou zapnuli majáčky a sirénu a donutili ho zastavit u obrubníku.“

Haller si s sebou k pultíku přinesl i jakousi právnickou bichli. Zahleděl se na označenou pasáž a pokračoval.

„Ctihodnosti, čtvrtý dodatek ústavy vyžaduje, aby se prohledávání a zabavování majetku občanů vždy opíralo o soudní příkaz založený na důvodné příčině. V souladu s precedentním případem *Terry versus Ohio* však z tohoto požadavku existují výjimky, přičemž jednu z nich představuje situace, kdy lze zastavit vozidlo, pokud existuje důvodné podezření, že toto vozidlo spáchalo dopravní přestupek nebo že se pasažéři vozidla dopustili trestného činu. V našem případě však žádná z těchto podmínek nebyla splněna. Čtvrtý dodatek ústavy striktně omezuje stát v uplatňování moci

a autority. Rozdávání poukázek na krocana nelze pokládat za odůvodněný výkon pravomocí definovaných ústavou. Pan Hennegan se nedopustil žádného dopravního přestupku a i podle svědectví zatýkajícího policisty si až do chvíle, kdy byl přinucen zastavit u obrubníku, počínal zcela legitimně a korektně. Nezáleží na tom, co se později našlo v kufru jeho auta. Vláda pošlapala jeho právo na ochranu před nezákonným prohledáváním a zabavováním majetku.“

Haller se odmlčel, snad aby zjistil, jestli je potřeba ještě něco dodat.

„A kromě toho,“ prohlásil nakonec, „nelze onu hodinu, kterou pan Hennegan strávil zamčený na zadním sedadle hlídkového vozu policisty Sancheze, pokládat za nic jiného než za zatčení bez soudního příkazu a důvodného podezření, což opět znamená porušení jeho práva na ochranu před nezákonným prohledáváním a zabavováním majetku. Jedno bezpráví plodí druhé, Ctihodnosti. Ta silniční kontrola byla projevem svévole. Vše, co se odehrálo po ní, je tudíž pošpištěné. Děkuji vám.“

Haller se vrátil ke stolu a posadil se. Jeho klient nedal ničím najevo, že argumentaci poslouchal nebo že jí porozuměl.

„Pane Wrighte?“ ozval se soudce.

Státní zástupce vstal a zdráhavě se došoural k pultíku. Bosch neměl právní vzdělání, ale velmi dobře věděl, jak zákony fungují v praxi. Bylo mu jasné, že se Henneganova obžaloba dostala do úzkých.

„Ctihodnosti,“ začal Wright. „Každý den zažívají policisté v ulicích to, čemu říkáme interakce s občany, přičemž některé z těchto interakcí vyústí v zatčení. Jak v případě *Terry versus Ohio* říká Nejvyšší soud: „Ne všechny osobní interak-

PŘEBĚHLÍK

ce mezi příslušníky policie a občany končí zadržením osob.‘ Toto byla typická interakce s občany, jejímž účelem bylo odměnit příkladné chování. Aktem, jenž obrátil situaci zcela jiným směrem a poskytl důvodnou příčinu k následnému postupu policistů, byl útěk spolujezdce z vozidla obžalovaného. Tím se všechno změnilo.“

Wright se zadíval do poznámek v zápisníku, který si s sebou přinesl k pultíku. Našel nit a pokračoval.

„Obžalovaný je drogový překupník. Dobré úmysly policistů by neměly zamezit pokračování tohoto případu. Soud má v tomto směru velkou volnost úsudku a policista Sanchez a jeho kolega by neměli být penalizováni za to, že s plným nasazením konali svou povinnost.“

Wright se posadil. Bosch věděl, že se státní zástupce touto argumentací prakticky vydal na milost soudu. Haller vstal, aby reagoval.

„Mohu-li učinit jednu poznámku, Ctihodnosti, pak se pan Wright v tomto směru mylí. Citoval z nálezu v případě *Terry versus Ohio*, ale vynechal pasáž, v níž se konstatuje, že když policista prostřednictvím fyzické síly nebo demonstrace své autority omezí pohyb občana, pak fakticky realizoval jeho zadržení. Pan žalobce má zřejmě posuvné pravítko, pomocí něhož rád posouvá definici zadržení tak, aby odpovídala konkrétním důvodným příčinám. V našem případě například tvrdí, že k zadržení došlo až poté, co z automobilu pana Hennegana vyskočil spolujezdec, čímž vznikla důvodná příčina. Jenže tahle logika nefunguje, Ctihodnosti. Policista Sanchez totiž zapnutím sirény a majáčku na hlídkovém voze přinutil pana Hennegana zastavit u obrubníku. A aby bylo jakékoliv pozdější zatčení legitimní, musel mít policista

MICHAEL CONNELLY

Sanchez k tomuto postupu důvodnou příčinu. V této zemi se občané mohou svobodně pohybovat a cestovat. Nutit občana, aby zastavil a povídal si s policistou, představuje omezení jeho pohybu a porušení práva na svobodné konání. Poukázka na krocana zkrátka a dobře není důvodná příčina. Ta pravda je krutá, ale právo není krůta. Děkuji vám, Ctihodnosti.“

Haller se vrátil na místo, viditelně pyšný na svoji závěrečnou větu. Wright se práva na poslední slovo vzdal a už k pulťíku nezamířil. Své argumenty, pokud se to tak dalo nazvat, dostatečně vyložil během prvního vystoupení u pulťíku.

Soudce Yerrid se znovu předklonil a odkašlal si přímo do mikrofonu, což v soudní síni vyvolalo hlasité zachrčení. Hennegan zprudka napřímil trup, čímž Boschovi prozradil, že během slyšení, které mohlo rozhodnout o jeho svobodě, opravdu spal.

„Omlouvám se,“ pronesl Yerrid, jakmile chrčivý zvuk odezněl. „Po vyslechnutí svědecké výpovědi a argumentů obou stran soud vyhovuje žádosti o nepřipuštění důkazů. Položky nalezené v kufru...“

„Ctihodnosti!“ vykřikl Wright a vyskočil ze židle. „Žádám o možnost vyjasnění.“

Zvedl ruce, jako by ho rozhodnutí nesmírně překvapilo, ačkoliv musel celou dobu vědět, že se k němu schyluje.

„Ctihodnosti, bez důkazů nalezených v kufru toho vozu nemá stát obžalobu na čem založit. Chcete snad říct, že ty drogy a peníze odmítáte připustit?“

„Přesně to chci říct, pane Wrighte. K zastavení toho vozu neexistovala důvodná příčina. Jak uvedl pan Haller, jedno bezpráví plodí druhé.“

PŘEBĚHLÍK

Wright namířil prst přímo na Hennegana.

„Ctihodnosti, ten člověk je drogový překupník. Představuje mor našeho města i naší společnosti. A vy ho pouštíte zpátky na...“

„Pane Wrighte!“ vyštěkl soudce do mikrofonu. „Nesvalujte vinu za nedostatky ve své obžalobě na soud.“

„Stát podá do čtyřiaadvaceti hodin odvolání.“

„Na to má stát právo. Velice mě zajímá, jestli se mu do té doby podaří zrušit čtvrtý dodatek.“

Wright svěsil bradu na prsa. Haller využil okamžiku, vstal a nasypal státnímu zástupci do rány trochu soli.

„Ctihodnosti, rád bych podal návrh na zrušení obžaloby mého klienta. Obžaloba se od této chvíle neopírá o žádné důkazy.“

Yerrid přikývl. Věděl, že to přijde. Rozhodl se však prokázat Wrightovi aspoň špetku milosrdenství.

„Pečlivě to zvážím, pane Hallere, a počkám, jestli stát skutečně podá odvolání. Máte ještě něco, pánové?“

„Ne, Ctihodnosti,“ řekl Wright.

„Ano, Ctihodnosti,“ řekl Haller. „Můj klient je v současné době vazebně zadržován oproti kauci ve výši půl milionu dolarů. Žádám, aby byl z vazby podmíněčně propuštěn do dalšího rozhodnutí o odvolání nebo o zrušení obžaloby.“

„Proti tomu vznáší stát námitku,“ prohlásil Wright. „Společník toho muže utekl. Neexistuje žádná záruka, že se Hennegan nezachová stejně. Jak už jsem řekl, proti dnešnímu rozhodnutí podáme odvolání a budeme v případě pokračovat.“

„Jak myslíte,“ odtušil soudce. „Možnost podmíněčného propuštění z vazby rovněž pečlivě zvážím. Uvidíme, jak se

stát zachová po dalším zhodnocení případu. Pane Hallere, bude-li státní zastupitelství postupovat příliš liknavě, můžete kdykoliv požádat o nové slyšení ke svým návrhům.“

Yerrid tím Wrightovi sděloval, ať se nesnaží případ zdržovat, jinak vezme věci do vlastních rukou.

„Pokud tedy nic dalšího nemáte, slyšení je u konce,“ dodal.

Na okamžik se odmlčel, aby zjistil, jestli některý z právníků nechce ještě něco dodat, načež vstal od stolu a zmizel ve dveřích za stolem asistenta.

Bosch se díval, jak Haller plácá Hennegana po rameni a naklání se k němu, aby mu vysvětlil, jak velkého vítězství právě dosáhli. Dnešní výsledek ještě neznamenal, že Hennegan okamžitě opustí soudní budovu nebo okresní věznici. To ani zdaleka. Bosch věděl, že teď začne dohadování. Z obžaloby se bezesporu stala postřelená kachna, která daleko nedoletí. Dokud však Hennegan seděl ve vazbě, měl na něj státní zástupce páku, kterou mohl použít při jednání o konečném vypořádání případu. Například mohl nabídnout jeho překvalifikování na méně závažný trestný čin výměnou za přiznání viny. Hennegan by pak neriskoval několikaleté vězení a státní zástupce by si mohl udělat čárku.

Bosch věděl, že přesně tak to v praxi funguje. Zákon se dá ohýbat. Když se v něčem angažují právníci, vždycky se dá upéct dohoda. Soudce to taky věděl. Ocítl se v neudržitelné situaci. Všichni lidé přítomní v sále věděli, že Hennegan je drogový dealer. Zatčení však neproběhlo v souladu se zákonem, a důkazy proto byly pošpiněné. Na druhou stranu držel státní zástupce Hennegana stále v okresní vazební věznici. Umožňovalo mu to vymyslet takové řešení, jehož výsledkem

PŘEBĚHLÍK

nebude beztrestné propuštění drogového dealera na svobodu. Wright si rychle sbalil kufřík a obrátil se k odchodu. Když mířil k brance, letmo pohlédl na Hallera a prohlásil, že se mu ozve.

Haller přikývl a v tu chvíli poprvé zaregistroval Bosche. Rychle se přestal bavit s klientem a předal ho příslušníkovi justiční stráže, který ho měl odvézt zpátky do vazby.

Za okamžik už prošel brankou a zamířil k Boschovi.

„Kolik jsi toho viděl?“ zeptal se.

„Docela dost,“ odpověděl Bosch. „Slyšel jsem to o té krůtě.“

Hallerův úsměv se rozšířil.

„Asi bych ti měl poblahopřát.“

Advokát přikývl.

„Po pravdě řečeno se tohle moc často nestává. Případy, kdy jsem s návrhem na nepřipuštění důkazů uspěl, bych mohl spočítat na prstech obou rukou.“

„Klientovi jsi to taky řekl?“

„Tomu jemnostky zákona unikají. Hlavně ho zajímá, kdy vyleze ven.“

KAPITOLA 3

Na oběd si zašli do restaurace Traxx v areálu železničního nádraží. Byl to příjemný lokál, kam díky jeho poloze nedaleko soudní budovy s oblibou chodili soudci i advokáti. Servírka už Hallera znala, ani se neobtěžovala podávat mu jídelní lístek. Haller si objednal „jako obvykle“. Bosch do lístku jen rychle nakoukl a pak si dal hamburger s hranolky, což Hallera zjevně zklamalo.

Cestou do restaurace se bavili o rodinných záležitostech. Bosch s Hallerem byli nevlastní bratři a měli stejně staré dcery. Obě dívky dokonce plánovaly, že spolu budou od září bydlet, neboť se dostaly na Chapmanovu univerzitu v jihokaliifornském okrese Orange. Obě se na tu školu přihlášily, aniž znaly úmysl své sestřenice, a to, že budou studovat na stejné univerzitě, zjistily teprve ve chvíli, kdy se ve stejný den pochlubily na Facebooku dopisem o přijetí ke studiu. Odtud už byl jen krok k plánům na společné bydlení. I otcové z toho měli radost, poněvadž věděli, že budou moci společnými silami dohlížet na to, jak dívky ve škole prospívají a jak se adaptují na vysokoškolský život.

PŘEBĚHLÍK

Když teď Bosch s Hallerem seděli u stolu s výhledem na prostornou čekárnu železničního nádraží, věděli, že přišel čas přejít k věci. Bosch čekal na nejnovější informace o případu, ve kterém ho Haller zastupoval. V předešlém roce postavila LAPD Bosche mimo službu kvůli účelovému obvinění, že porušil zámek na dveřích kapitánovy kanceláře, když se potřeboval rychle podívat na staré policejní záznamy o jednom vyšetřování vraždy, na kterém aktivně pracoval. Byla neděle a Bosch nechtěl čekat na kapitánův pondělní příchod. Šlo o drobný prohřešek, který se však snadno mohl stát prvním krokem na cestě k Harryho propuštění.

Ještě důležitější však bylo, že Bosch nepobíral mimo službu plat a byly mu pozastaveny platby do takzvaného Programu dobrovolného odkladu odchodu do výslužby neboli DROP. To znamenalo, že zůstal nejen bez pravidelného měsíčního příjmu, ale i bez přístupu k prostředkům z programu DROP, než se jeho případ vyřeší před komisí vnitřního vyšetřování. Takový proces obvykle trval nejméně šest měsíců, což v Boschově případě znamenalo, že bude uzavřen až po termínu jeho plánovaného odchodu do výslužby. Protože se tedy Bosch náhle ocitl bez prostředků, z nichž by financoval své životní náklady a dceřino studium na univerzitě, rozhodl se odejít do výslužby hned, aby získal alespoň penzi a přístup k prostředkům z programu DROP. Načež si najal Hallera a nechal ho podat žalobu na město s odůvodněním, že policejní sbor použil nezákonný postup, aby Bosche donutil „zapíchnout odznak“.

Z toho, že Haller preferoval osobní schůzku, vyvodil Bosch závěr, že pro něj bratr nemá dobré zprávy. Až dosud ho o vývoji informoval telefonicky. Bosch vytušil, že se něco děje.

Přesto se rozhodl, že diskusi o svém případě ještě odloží a na chvíli se vrátí ke slyšení, které právě skončilo.

„Musíš být na sebe patřičně hrdý, žes vysekal toho drogového dealera,“ prohodil.

„Ty víš stejně dobře jako já, že na svobodu nepůjde,“ reagoval Haller. „Soudci prostě nic jiného nezbývalo. Státní zástupce teď sníží laťku a můj klient si každopádně něco odsedí.“

Bosch přikývl.

„Ale ty peníze v kufru,“ poznamenal. „Vsadím se, že patříš jemu. Kolik z nich máš? Jestli se můžu zeptat.“

„Padesát táců plus to auto,“ odpověděl Haller. „On ho v base potřebovat nebude. Mám člověka, který tyhle věci řeší. Likvidátora. Z toho auta dostanu další dva tisíce.“

„To není špatné.“

„Není, pokud ty peníze opravdu někdy uvidím. Musím platit složenky. Hennegan si mě najal, protože znal moje jméno z lavičky u autobusové zastávky, která je přímo na křižovatce Florence a Normandie Avenue. Všiml si jí, když seděl na zadním sedadle toho hlídkového vozu, a zapsal si číslo do paměti. Těchhle laviček mám po městě šedesát a to stojí peníze. A taky musím platit benzin, Harry.“

Bosch trval na tom, že Hallerovi za práci na žalobě zaplatí, ale rozhodně nešlo o tak astronomickou částku jako v případě potenciální odměny od Hennegana. Hallerovi se dokonce podařilo stlačit náklady na obžalobu tím, že přenechal většinu přípravné práce své asistentce. Říkal tomu „sleva pro strážce zákona“.

„Když už je řeč o penězích, víš, na kolik nás přijde ta Chapmanova univerzita?“ dotázal se.

PŘEBĚHLÍK

Bosch přikývl.

„Je to šílené,“ prohlásil. „V prvních deseti letech u policie jsem ani tolik nevydělal. Naštěstí má Maddie dvě stipendia. Jak je na tom Hayley?“

„Taky jí něco dají. To je vždycky pomoc.“

Bosch přikývl. Zdálo se, že už probrali všechno kromě věci, kvůli které se sešli.

„Asi už bys mi mohl tu špatnou zprávu oznámit,“ řekl. „Než přinesou jídlo.“

„Jakou špatnou zprávu?“ zeptal se Haller.

„Já nevím. Ale tohle je poprvé, co ses chtěl se mnou kvůli novému vývoji sejít osobně. Z toho jsem vyrozuměl, že to nevypadá dobře.“

Haller zavrtěl hlavou.

„Kdepak, o té záležitosti s LAPD jsem se s tebou vůbec bavit nechtěl. Ta už běží samospádem, zahnali jsme je do kouta. Chtěl jsem s tebou mluvit o něčem jiném. Chci si tě najmout, Harry.“

„Najmout si mě? Jak to myslíš?“

„Víš, že jsem dostal případ Lexi Parksové, vid? Že obhajuje Da'Quana Fostera?“

Nečekaný zvrat v rozhovoru Bosche zarazil.

„Ehm, jo, děláš Fostera. Ale jak to s tím...“

„Za šest týdnů začíná proces, Harry, a já nemám na jeho obhajobu ani ň. Ten člověk to neudělal, ale náš skvělý soudní systém se ho chystá totálně semlít. Jestli něco nepodniknu, tu její vraždu si odsedí on. Takže si tě chci najmout, abys na tom pro mě pracoval.“

Haller se naléhavě naklonil přes stůl. Bosch se od něj instinktivně odtáhl. Připadalo mu, že je jediný člověk v restau-

raci, který neví, o co kráčí. Po odchodu do výslužby ztratil bezprostřední kontakt s událostmi ve městě. Jména Lexi Parksová a Da'Quan Foster znal pouze okrajově. Věděl, že jde o nějaký soudní případ, a věděl, že je velký. Posledních šest měsíců se však snažil nečíst noviny a nesledovat televizní zpravodajství, které by mu mohlo připomenout, co bylo téměř třicet let jeho posláním – chytat vrahy. Dokonce zašel tak daleko, že zahájil dlouho plánovanou, ale nikdy nerealizovanou renovaci staré motorky Harley-Davidson, na kterou mu v garáži už skoro dvacet let sedal prach.

„Ale ty už přece vyšetřovatele máš,“ namítl. „Toho pořízka s rukama jako lopaty. Toho motorkáře.“

„Jo, Ciska. Jenže ten je teď na marodce a na takovém případu dělat nemůže,“ odpověděl Haller. „Vraždu dostanu zhruba jednou za dva roky. A tuhle jsem vzal jen proto, že Foster je můj dlouholetý klient. Potřebuju tě, Harry.“

„Na marodce? Co se mu stalo?“

Haller zavrtěl hlavou, jako by trpěl.

„Ten chlap jezdí denně po městě na harleyi, přejíždí z pruhu do pruhu, jak se mu zamane, a místo pořádné helmy má na hlavě takový ten módní nočník, který člověku vůbec nechrání krk. Řekl jsem mu, že je to jen otázka času. A rovnou jsem ho požádal o jaterní štěp. Není divu, že se motorkářům říká ‚dárce orgánů‘. Přitom je úplně jedno, jak dobrý jsi jezdec – vždycky za to může ten druhý.“

„A co se mu stalo?“

„Jednou večer ho na Ventura Boulevard předjel nějaký ňouma, zablokoval mu cestu a vytlačil ho do protisměru. Cisco se vyhnul prvnímu autu, ale pak musel položit motor ku – je to starý model bez předních brzd – a celou křižovatku

PŘEBĚHLÍK

projel po boku. Naštěstí měl koženou kombinézu, takže odřeniny nejsou až tak hrozné, ale utrl si přední zkřížený vaz. Má koleno úplně na odpis, doktoři už mluví o umělém kloubu. Ale to je teď vedlejší. Jde o to, že Cisco je skvělý vyšetřovatel a už se do toho pořádně obul. A já teď potřebuju detektiva, který má zkušenosti s vraždami a mohl by to dotáhnout do konce. Jestli to tomu Fosterovi přišijou, Harry, nedokážu s tím žít. Nevinní klienti nechávají jizvy, jestli mi rozumíš.“

Bosch na něj dlouho jen prázdně civěl.

„Ale já už na něčem dělám,“ řekl nakonec.

„Myslíš jako na případu?“ zeptal se Haller.

„Ne, na motorce. Renovuju ji.“

„Ježíši, ty už taky?“

„Je to harley z padesátého roku, na jakém jezdil Lee Marvin v *Divochovi*. Zdědil jsem ho po chlápkovi, kterého jsem kdysi poznal ve Vietnamu. Před dvaceti lety napsal do závěti, že tu mašinu dostanu já, a pak skočil v Oregonu ze skály. Od té doby ta motorka reziví u mě.“

Haller odmítavě mávl rukou.

„Když vydržela takovou dobu, tak ještě chvíli vydrží. Zastupuju nevinného člověka a nevím, co si počít. Jsem z toho zoufalý. Nikdo mě neposlouchá a...“

„Všechno tím popřu.“

„Cože?“

„Když pro tebe budu dělat na případu – a nejen pro tebe, ale i pro jakéhokoliv jiného advokáta –, tak tím popřu všechno, co jsem za ta léta u policie vykonal.“

Haller se zatvářil nevěřičně.

„Nech toho. Vždyť je to normální případ. Není to nic, co by...“

„Je to právě úplně všechno. Víš, jak se říká člověku z vražd, který převleče kabát? Říká se mu přeběhlík nebo taky Jane Fondová, protože se začal paktovat se Severním Vietnamem. Chápeš? Bere se to jako zrada, jako přechod na temnou stranu.“

Haller se podíval z okna do čekárny. Byla nabitá lidmi, kteří sem přicházeli ze stanice nadzemní dráhy nad restaurací.

Než Haller stačil něco říct, přinesla jim servírka jídlo. Po celou dobu, co pokládala talíře na stůl a nalévala jim do sklenic ledový čaj, upřeně hleděl přes stůl na Bosche. Když odešla, promluvil Bosch jako první.

„Hele, není v tom nic osobního – kdybych to někdy pro někoho udělal, nejspíš bys to byl ty.“

Byla to pravda. Bosch s Hallerem měli stejného otce, proslulého losangeleského advokáta, jenže oba vyrůstali v jiné době a na míle daleko od sebe. Poznali se až v posledních letech. A přestože Haller takříkajíc kopal za soupeře, Bosch ho měl rád a uznával ho.

„Nezlob se na mě,“ pokračoval, „ale tak to prostě je. To víš, že už mě to taky napadlo. Jenže tuhle hranici prostě nemůžu překročit. Nejsi první, kdo se mě na to ptá.“

Haller přikývl.

„To chápu. Ale já ti nabízím něco jiného. Jsem stoprocentně přesvědčený, že na mého klienta navlíkli vraždu, jenže je tady DNA, se kterou prostě nepohnu, a jestli neseženu někoho jako ty, kdo mi s tím pomůže, tak za to ten člověk půjde natvrdo sedět...“

„Neztrapňuj se, Hallere. Tuhle frázi dnes a denně opakuje každý advokát v každé soudní síni. Jasně, všichni klienti jsou

PŘEBĚHLÍK

nevinní, na všechny to navlíkli, vždycky je to spiknutí. Tohle poslouchám už třicet let – pokaždé, co se ocitnu u soudu. Ale abys věděl, tak o nikom, koho posadím do basy, ani trochu nepochybuju. Přestože ten člověk vždycky v tu nebo onu chvíli tvrdil, že to neudělal.“

Haller neodpověděl, a Bosch tak měl čas sníst první sousto. Jídlo bylo dobré, avšak dosavadní rozhovor mu trochu vzal chuť. Haller začal odsouvat vidličkou salát na stranu, ale zatím nesnědl vůbec nic.

„Hele, nežádám tě o víc, než aby ses na ten případ podíval a přesvědčil se sám. Promluv si s mým klientem a uvidíš.“

„S nikým mluvit nebudu.“

Bosch si otřel ústa ubrouskem a položil ho na stůl vedle talíře.

„Chceš se bavit ještě o něčem jiném, Micku? Nebo si to mám nechat zabalit?“

Haller neodpověděl. Sklopil oči a podíval se na vlastní nesnědené jídlo. Bosch uviděl v jeho očích strach. Strach z nezdaru, strach ze života poznamenaného něčím zlým.

Haller odložil vidličku.

„Uzavřu s tebou dohodu,“ řekl. „Podíváš se na ten případ, a jestli v něm najdeš jakýkoliv důkaz proti mému klientovi, odneseš ho rovnou na státní zastupitelství. Ať najdeš cokoliv, i kdyby to bylo pro mého klienta sebeničivější, podělíš se o to s obžalobou. V mezích advokátního tajemství tak budeš fakticky pracovat pro ně.“

„No jo, ale co na to řekne tvůj klient?“

„Přistoupí na to, protože je nevinný.“

„No jasně.“

„Hele, prostě o tom popřemýšlej. A pak mi dej vědět.“

MICHAEL CONNELLY

Bosch odsunul talíř. Vzal si jen jedno sousto, ale byl po obědě. Začal si otírat prsty do látkového ubrousku.

„Nemusím o tom přemýšlet,“ prohlásil. „A klidně ti dám vědět hned. Nemůžu ti pomoci.“

Vstal a hodil ubrousek do talíře. Sáhl do kapsy, vytáhl peníže na útratu za oba a vsunul bankovky pod slánku. Haller celou tu dobu jen zíral do čekárny.

„Tak jo,“ prohlásil Bosch. „Už musím jít.“

KAPITOLA 4

Většinu víkendu se Boschovi dařilo odhánět myšlenky na Hallerovu nabídku. V sobotu si zajeli s dcerou do okresu Orange, aby si Maddie mohla prohlédnout svou budoucí školu a nasála atmosféru města. Na okraji univerzitního areálu si dali pozdní oběd v restauraci, kde všechno servírovali na vaflich, a pak si zajeli na baseball do nedalekého Anaheimu, kde zrovna hráli Angels.

Neděli si Bosch rezervoval na renovační práce na starém harleyi. Čekal ho jeden z nejdůležitějších úkolů celého projektu. Dopoledne rozebral karburátor, vyčistil všechny součástky a rozložil je v jídelně na staré noviny, aby pořádně vyschly. V prodejně Glendale Harley předem koupil náhradní sadu těsnění a pístních kroužků, takže měl všechny zbrusu nové. V servisním manuálu nicméně varovali, že pokud špatně usadí těsnění, nechá špinavou jehlu karburátoru nebo během zpětné montáže zpacká jedinou z desítek operací, bude celá renovace k ničemu.

Po obědě na zadní terase se vrátil ke stolu, pustil si jazz

a chopil se křížového šroubováku. Před montáží si ještě jednou pozorně přečetl manuál a pak začal provádět stejné úkony, jako když karburátor rozebíral, jen v obráceném pořadí. Na cédéčku právě John Handy Quintet hráli skladbu „Naima“. Handy ji v roce 1967 složil jako ódu na Johna Coltranea; podle Boschova názoru obsahovala nahrávka jedno z nejlepších živých saxofonových sól.

Bosch postupoval podle manuálu a karburátor začal rychle získávat původní tvar. Když se Harry natáhl po jehle karburátoru, všiml si, že součástka leží na novinovém článku s fotografií bývalého kalifornského guvernéra – ten tiskl mezi zuby cigaretu a se širokým úsměvem držel kolem ramen dalšího muže, v němž Bosch poznal bývalého poslance státního parlamentu za východní L. A.

Uvědomil si, že na stůl rozložil staré vydání *Timesů*, které si chtěl původně nechat. Obsahovalo klasickou zprávu o kalifornské politice. Před několika lety uplatnil guvernéra v posledních hodinách svého působení v úřadu pravomoc udělovat milost a snížil trest muži odsouzenému za vraždu. Čirou náhodou šlo přitom o syna spřáteleného poslance. Synáček se zapletl do rvačky s několika jinými muži a jednoho z nich ubodal. Po zatčení uzavřel dohodu se státním zastupitelstvím a přiznal vinu výměnou za nižší trest, jenže soudce mu přesto napařil patnáct plus patnáct let ve státním vězení. Naštěstí tu byl guvernéra, který těsně před odchodem z úřadu snížil protekčnímu synkovi trest na sedm let.

Pokud si však guvernéra myslel, že tento jeho poslední státnický akt zůstane bez povšimnutí, pak se šeredně pletl. Aféra se patřičně rozmázla a exguvernéra začali obviňovat z protekcionářství, jánabráchismu a politikaření nejhoršího

PŘEBĚHLÍK

kalibru. *Timesy* otiskly o té špinavé kauze rozsáhlý dvoudílný materiál. Boschovi se při jeho čtení zvedal žaludek, ale ne tolik, aby noviny vyhodil. Znovu a znovu se k článku vracel a pročetl ho, aby si připomněl, jak je soudní systém zasažený politikou. Než bývalý guvernér nastoupil do funkce, živil se jako filmová hvězda, představitel kladných hrdinů podávajících nadlidské výkony a ochotných obětovat vše pro dobrou věc. Teď byl zpátky v Hollywoodu a snažil se na svou filmovou kariéru navázat. Bosch si však předsevzal, že už se na žádný jeho film nikdy nepodívá – ani na bezplatných televizních kanálech.

Novinový článek v něm vyvolal myšlenky na nejrůznější křivdy, takže se přestal soustředit na montáž karburátoru. Vstal od stolu a otřel si ruce do hadru, který měl mezi nářadím. Pak si vzpomněl, že ještě před nedávnem neměl na tomto stole rozložené motocyklové součástky, ale vyšetřovací spisy, a vztekle mrštil hadrem o zem. Otevřel posuvné prosklené dveře a vyšel na terasu, aby se podíval na město. Jeho dům stál na pilotech na západní straně Cahuenga Pass a nabízel se z něj výhled přes dálnici 101 na Hollywood Heights a Universal City.

Dálnice 101 byla ucpaná auty, která se v obou směrech pomalu sunula průsmykem. Dokonce i v neděli odpoledne. Po odchodu do výslužby těšilo Bosche zejména vědomí, že už se toho nemusí účastnit: dopravních zácp, rutiny pracovního dne, napětí a zodpovědnosti spojené s tím vším.

Zároveň ovšem věděl, že tohle sebeutěšování je falešné. Věděl, že jakkoliv bylo stresující ustavičně vězet v té pomalé řece oceli a světél, on tam prostě patří. A že ho tam v nějakém smyslu pořád potřebují.

Mickey Haller se ho během pátečního oběda snažil nalákat na tvrzení, že jeho klient je nevinný. To by se samozřejmě muselo dokázat. Hallerovi však unikala druhá strana téhle rovnice. Totiž že jestli je jeho klient doopravdy nevinný, pak někde musí existovat vrah, po kterém nikdo ani nepátrá. Vrah natolik vychytralý, že dokázal svést vinu na nevinného člověka. A přestože Bosch v restauraci tvrdil opak, tohle vědomí ho hryzalo a během celého víkendu se z jeho myšlenek příliš nevzdálilo. Nechat takovou věc plavat mu dělalo potíže.

Vytáhl z kapsy telefon a stiskl jednu číslici na seznamu oblíbených kontaktů. Po pěti zazvoněních se mu ozval naléhavý hlas Virginie Skinnerové.

„Harry, mám uzávěrku, cos potřeboval?“

„Vždyť je neděle, na čem...“

„Povolali mě.“

„A co se stalo?“

„Včera v noci ve Woodland Hills někdo srazil autem Sandyho Milтона a ujel.“

Milton byl konzervativní městský radní. A Skinnerová se v *Timesech* věnovala domácí politice. Bosch chápal, proč ji šéf zpravodajství povolal v neděli do práce. Nechápal však, proč pak Skinnerová nezavolala jemu – jednak aby mu to oznámila, jednak aby se ho zeptala, na koho v LAPD by se měla obrátit, aby získala nejlepší a nejpodrobnější informace. Boschovi to jen znovu připomnělo, co se s jejich vztahem v posledním zhruba měsíci děje. Nebo spíš neděje.

„Musím končit, Harry.“

„Jasně. Promiň. Zavolám ti později.“

„Ne, já zavolám tobě.“

„Tak jo. Ta dnešní večere platí?“

PŘEBĚHLÍK

„Jo, jasně, ale teď už fakt musím.“

Ukončila hovor. Bosch se vrátil do domu, vytáhl si z lednice pivo a zkontroloval její obsah. Dospěl k závěru, že v lednici nemá nic, čím by mohl Virginiu k sobě do kopců nalákat. Kromě toho se kolem osmé měla Maddie vrátit ze služby v Jednotce mladých průzkumníků, a kdyby se v domě potkala s Virginií, mohlo by to vyznět rozpačitě. Obě ženy se teprve poznávaly a vymezovaly si hranice.

Bosch se proto rozhodl, že až mu Skinnerová zavolá, nabídne jí večeři v některé restauraci v centru.

Právě když si otevřel pivo a vyměnil Handyho cedéčko za album Rona Cartera natočené v tokijském klubu Blue Note Tokyo, zazvonil mu telefon.

„Ahoj, to je teda rychlost.“

„Zrovna jsem ten článek odevzdala. Byl to jen postranní sloupek o možných politických důsledcích pro Milтона. Za deset až patnáct minut se mi ozve Cucák Richie ohledně úprav. Bude ti tolik času stačit?“

Její editor se jmenoval Richard Ledbetter. Virginia mu říkala „Cucák“, protože byl nezkušený a mladý – o víc než dvacet let mladší než ona –, ale neustále se ji snažil poučovat, jak se má v rajonu pohybovat a jak má psát, a taky ji nutil dělat pravidelný týdenní sloupek o místní politice, kterému chtěl říkat blog. Bylo jasné, že mezi nimi dřív nebo později dojde ke střetu, a Bosch se obával, že z něj jako poražená vyjde Virginia, protože měla díky svým zkušenostem vyšší plat, a pro management tak byla lákavějším zvířetem na odstřel.

„Kam chceš zajít?“ zeptala se. „Někam do centra?“

„Nebo někam blíž u tebe. Jak chceš. Hlavně ne nic indickeho.“

MICHAEL CONNELLY

„Jasně, nic indického. Popřemýšlím o tom, a až za mnou vyrazíš, budu už mít nějaký plán. Zavolej mi, než dojedeš do Echo Parku. Pro všechny případy.“

„Dobře. Hele, mohla bys pro mě zatím něco udělat a vytáhnout mi pár článků?“

„O čem?“

„O jednom člověku, kterého zatkli za vraždu. Myslím, že to řešila LAPD. Jmenuje se Da'Quan Foster. Chci se podívat, jak...“

„Jasně, Da'Quan Foster. Ten, co zabil Lexi Parksovou.“

„Jo.“

„Harry, to je velký případ.“

„Jak velký?“

„Na tyhle články nepotřebuješ archiv. Prostě běž na webovky *Timesů* a zadej do vyhledávače její jméno. Je tam o ní hromada textů – díky tomu, co byla Parksová zač, a taky díky tomu, že Fostera zatkli až zhruba měsíc potom, co se to stalo. A neřeš to LAPD, ale úřad šerifa. Stalo se to v západním Hollywoodu. Hele, musím končit. Už mi tady pípнул Richie.“

„Dobře, tak...“

Virginia zavěšila. Bosch si strčil telefon do kapsy a vrátil se k jídelnímu stolu. Přidržel noviny za rohy a odsunul karburátor se zbylými součástkami stranou. Sebral z police notebook, postavil ho na stůl a zapnul ho. Během čekání, až naběhne operační systém, se upřeně díval na karburátor. Uvědomil si, že se hodně pletl, když si myslel, že renovace staré motorky může fungovat jako plnohodnotná náhražka čehokoliv jiného.

Ron Carter hrál právě v doprovodu dvou kytar skladbu

PŘEBĚHLÍK

Milta Jacksona s názvem „Bags’ Groove“. Náladová hudba připomněla Boschovi všechno, co mu schází.

Když notebook nastartoval, otevřel Bosch webovou stránku *Los Angeles Times* a vytukal do okénka vyhledávače jméno Lexi Parksová. Vypadlo mu celkem 333 článků, v nichž toto jméno figurovalo, přičemž nejstarší z nich vyšel před šesti lety, dávno před Lexiným zavražděním. Bosch zúžil výběr na letošní rok a našel šestadvacet textů seřazených podle data. První z nich pocházel z 10. února 2015 a nesl titulek: *Oblíbená asistentka ze záp. Hol. nalezena v posteli mrtvá*.

Bosch prolétl další články, až narazil na titulek z 19. března 2015: *Za vraždu Parksové zatčen gangsterský „hlavoun“*.

Vrátil se na začátek a klikl na první článek. Napadlo ho, že si před odjezdem do centra přečte alespoň úvodní zprávu o vraždě a úvodní text o zatčení podezřelého.

První článek o vraždě Lexi Parksové pojednával spíše o oběti než o zločinu samotném, poněvadž úřad šerifa zveřejnil o činu pramálo podrobností. Veškeré informace obsažené v článku se v podstatě daly shrnout do jediné věty: pachatel Parksovou ubil v její posteli, kde ji po návratu z noční směny našel její manžel, zástupce šerifa v Malibu.

Když se Bosch dočetl, že manžel oběti je policista, hlasitě zaklel. Z jeho případného angažmá na straně obhajoby by se tak v očích ostatních policajtů stal ještě větší prohřešek. Tenhle detail Haller zřejmě záměrně vynechal, když na Bosche naléhal, ať se na případ podívá.

Přesto Harry četl dál a záhy se dozvěděl, že Lexi Parksová pracovala jako jedna ze čtyř asistentek manažerů městské části západní Hollywood. Na starosti měla mimo jiné odbory bezpečnosti, ochrany spotřebitele a vztahů s veřejností.

Označení „oblíbená“ v titulku prvního článku si vysloužila proto, že fungovala jako hlavní tisková mluvčí městské části a často přicházela do styku se zástupci sdělovacích prostředků. V době vraždy jí bylo osmatřicet a pro město pracovala dvanáct let – začínala jako stavební inspektorka a postupně se vypracovala výš.

Se svým manželem, policistou Vincentem Harrickem, se seznámila v práci. Západní Hollywood totiž uzavřel s úřadem šerifa smlouvu o poskytování policejních služeb a Harricka přidělili na služebnu sídlící na San Vicente Boulevard. Když se s Parksovou zasnoubil, požádal o přeložení ze západního Hollywoodu jinam, aby se vyhnul možnému střetu zájmů, neboť oba pracovali pro město. Nejprve sloužil na stanici v Lynwoodu v jižním okrsku a po nějaké době ho přeložili do Malibu.

Bosch se nakonec rozhodl, že si přečte i druhý článek v digitální frontě, aby se o vraždě dozvěděl něco bližšího. Titulek článku to alespoň sliboval: *Podle vyšetřovatelů měla vražda Lexi Parkové sexuální motiv*. Ve zprávě zveřejněné den po prvním článku se uvádělo, že podle vyšetřovatelů z úřadu šerifa se pachatel vloupal do domu, zaútočil přímo v posteli na spící Parksovou, pohlavně ji zneužil a pak ji brutálně ubil tupým předmětem. Autor nekonkretizoval, o jaký předmět šlo nebo zda ho policie zajistila. Nezmiňoval se ani o důkazech nalezených na místě činu. Po uvedení hrstky podrobností o průběhu vyšetřování pokračoval výčtem reakcí těch, kdo Parksovou znali, včetně jejího muže, a popisoval také atmosféru zděšení, která po vraždě zavládla v tamní komunitě. Vincent Harrick si vzal podle autora volno, aby se mohl lépe vyrovnat se zármutkem ze ztráty manželky.

PŘEBĚHLÍK

Po přečtení druhého textu se Bosch vrátil k seznamu článků a znovu si prohlédl jednotlivé položky. Dalších zhruba dvanáct titulků nic kloudného neslibovalo. *Timesy* se tématu věnovaly nejprve denně a později týdně, ale titulky obsahovaly spoustu negativ. *Žádní podezřelí v případě Parksové; Vražda Parksové: vyšetřovatelé tápou; Záp. Hol. nabízí v případě Parksová odměnu 100 000 dolarů.* Bosch věděl, že vypsat odměnu se fakticky rovná vytroubit do světa, že mám prázdné ruce a zoufale se chytám stébla.

Pak se ovšem na vyšetřovatele usmálo štěstí. Patnáctý článek vydaný osmatřicet dní po vraždě ohlašoval zatčení jednačtyřicetiletého Da'Quana Fostera. Bosch zprávu rozklikl a zjistil, že stopu na Fostera získali vyšetřovatelé zdánlivě z ničeho – prostě jim z databáze vypadla shoda Fosterovy DNA se vzorkem odebraným na místě činu. Foster byl zatčen za asistence policistů z LAPD v uměleckém ateliéru v Leimert Parku, kde právě skončil hodinu výtvarné výchovy pro děti, pořádanou v rámci mimoškolního programu.

Nad poslední informací se Bosch zarazil. Nezapadala mu do představy „gangsterského hlavouna“. Napadlo ho, jestli Foster v minulosti nedostal podmíněný trest a neodpykává si touto činností soudem uložené hodiny veřejně prospěšných prací. Nicméně četl dál. V článku se konstatovalo, že vyšetřovatelé zadali vzorek DNA odebraný na místě vraždy Parksové do státní databáze a zjistili, že odpovídá vzorku, který musel Foster povinně odevzdat, když byl v roce 2004 zatčen pro podezření ze znásilnění. Nakonec ho tehdy z ničeho neobvinili, ale jeho DNA zůstala v databázi ministerstva spravedlnosti.

Bosch si chtěl přečíst i další články, ale jestli se měl sejít

s Virginii Skinnerovou, moc času už mu nezbývalo. Vtom mu však padl do oka titulek článku, který vyšel pár dní po Fosterově zatčení: *Muž podezřelý z vraždy Parksové byl napravený hříšník*. Rozklikl text a rychle ho prolétl. Byla to koláž sestavená ze svědectví lidí, kteří Da'Quana Fostera znali. Z článku vyplývalo, že Foster je sice bývalým členem gangu Rollin' 40s Crips, ale dokázal změnit svůj život a až do zatčení pomáhal lidem z místní komunity. Sám se naučil malovat a jeho dílo se dostalo až do jedné washingtonské galerie. Na Degnan Boulevard provozoval umělecký ateliér, kde nabízel odpolední a víkendové kurzy pro místní děti. Byl ženatý a měl dva malé potomky. Aby však chvály nebylo příliš, zmínil autor článku i Fosterovu minulost: jeho trestní rejstřík obsahoval několik zatčení za drogové delikty v 90. letech a jeden čtyřletý pobyt ve vězení, odkud ho v roce 2001 pustili na podmínku. Od té doby se Foster ani jednou nedostal do střetu se zákonem – s výjimkou zmíněného zatčení pro podezření ze sexuálního deliktu, z něhož však nebyl nikdy obviněn.

Článek obsahoval vyjádření řady místních občanů, kteří buďto dávali najevo nevěřičnost, nebo rovnou vyslovovali podezření, že to na Fostera někdo ušil. Ani jeden člověk citovaný v textu nevěřil, že Foster Lexi Parksovou zabil nebo že se té noci vůbec pohyboval v západním Hollywoodu.

Z toho, co si Bosch zatím přečetl, mu nebylo jasné, zda Foster oběť znal, nebo proč si vzal na mušku právě ji.

Nakonec zaklapl notebook. Věděl, že si později přečte všechny články, ale teď na sebe nechtěl nechat Virginii Skinnerovou čekat, ať už se rozhodne pro kterýkoliv podnik. Potřebovali si promluvit. Jejich vztah byl poslední dobou napjatý, což pramenilo převážně z toho, že Virginia měla spoustu

PŘEBĚHLÍK

práce, kdežto on neměl na práci nic jiného než renovaci motorky, která byla stejně stará jako on.

Vstal od stolu a zamířil do ložnice pro čistou košili a hezčí boty. O deset minut později už sjížděl ze svahu na dálnici. Jakmile se zařadil do plechové šňůry a vyjel z průsmyku, vytáhl telefon a nasadil si sluchátko, aby neporušoval předpisy. Když ještě nosil odznak, s podobnými drobnostmi se nezatěžoval, ale teď si způsobně zapnul pás a vrazil do ucha špunt. Za telefonování během jízdy mu klidně mohli napařit pokutu.

Podle šumu v pozadí poznal, že Hallera zastihl na zadním sedadle lincolnu. Oba se někam přesouvali.

„Mám k tomu Fosterovi pár otázek,“ začal bez dlouhých úvodů.

„Spust,“ vyzval ho Haller.

„Z čeho ta DNA pocházela? Z krve, ze slin, ze spermatu?“

„Ze spermatu. Ze vzorku, který ulpěl na oběti.“

„Na, nebo v?“

„Obojí. Měla ho v pochvě a taky na kůži, v horní části pravého stehna. Něco bylo i na prostěradle.“

Bosch jel chvíli mlčky. V úseku vedoucím přes Hollywood byla dálnice vyvýšená. Harry právě projížděl kolem budovy Capitol Records. Byla navržená tak, aby připomínala hromadu na sebe naskládaných gramodesek, jenže to byla úplně jiná doba. Dneska už gramodesky poslouchal málokdo.

„Co dál?“ pobídl ho Haller. „Jsem rád, že o tom případu přemýšlíš.“

„Jak dlouho toho chlapa znáš?“ zeptal se Bosch.

„Skoro dvacet let. Byl to můj klient. Rozhodně žádný svatoušek, ale měl v sobě něco ušlechtilého. Nebyl to vrah. Buď

na to byl příliš chytrý, nebo příliš měkký. Možná obojí. Každopádně prošel zásadní proměnou a úplně obrátil svůj život. Proto to vím.“

„Co víš?“

„Že to neudělal.“

„Četl jsem na internetu pár článků. Co to zatčení za znásilnění?“

„To byl nesmysl. Ukážu ti spis. Zabásli jeho a zhruba dvacet dalších chlapů. Za necelý den byl venku.“

„A jak to máš s výměnou nálezů? Už ti poskytli vyšetřovací spis?“

„Jasně. Ale jestli tě to začíná zajímat, tak myslím, že by sis měl s mým klientem promluvit. Jakmile si přečteš spis, budeš vědět jen to, co si o tom myslí druhá strana. A to se zrovna...“

„To je mi fuk. Spis je základ. Spisem všechno začíná a končí. Kdy můžu dostat kopii?“

„Do zítřka ti ji můžu opatřit.“

„Fajn. Tak mi pak zavolej a já si pro ni přijedu.“

„Takže do toho jdeš?“

„Zavolej mi, až pro mě budeš mít ten spis.“

Bosch ukončil hovor. Zamyslel se nad obsahem telefonátu a nad svými pocity po přečtení novinových článků. Zatím se k ničemu nezavázal. Žádnou hranici nepřekročil. Ale nemohl popřít, že k tomu má nakročeno. A taky nemohl popřít sílící pocit, že se už brzy vrátí ke svému poslání.

KAPITOLA 5

Bosch se Skinnerovou se sešli v restauraci Factory Kitchen kousek od Alameda Street. Byl to módní italský lokál situovaný v umělecké čtvrti. Tohle byl její styl a její volba. Jeho návrhy odpálkovala.

Uvnitř bylo plno, hlasy hostů se odrážely od cihlových zdí bývalé továrny a ozvěnou se nesly po celé restauraci. Na diskusi o rozpadu vztahu to bylo hodně špatné místo, ale oni teď právě tohle téma probírali.

Nad společným talířem těstovin s kachním ragú oznámila Skinnerová Boschovi, že jejich vztah dospěl do slepé uličky a tam skončil. Skinnerová se živila jako reportérka a skoro třicet let se specializovala na policii a domácí politiku. Když o něčem mluvila, byl její projev přímočarý a někdy až strohý, což platilo i o citlivých tématech typu milostného vztahu a naplňování jejích potřeb. Řekla Boschovi, že se změnil. Prý ho příliš pohltila ztráta kariéry a snaha srovnat se se životem bez odznaku, takže vztah s ní odsunul na vedlejší kolej.

„Myslím, že by bylo dobré, abych se stáhla a nechala tě, ať si to vyřešíš, Harry,“ okomentovala to Virginia.

MICHAEL CONNELLY

Bosch přikývl. Její oznámení ani zdůvodnění ho nepřekvapily. V jistém smyslu od začátku věděl, že jejich vztah – chodili spolu necelý rok – nebude mít dlouhého trvání. Zrodil se ze vzrušení a energie jednoho případu, na kterém tehdy pracoval, a jednoho politického skandálu, na němž pracovala ona. Tyto dvě věci je spojily, a jakmile odezněly, začali si oba klást otázku, co v jejich vztahu vlastně zbylo.

Skinnerová natáhla ruku a zamyšleně ho pohladila po tváři.

„V tomhle jsem v těsném závěsu za tebou,“ prohlásila. „Za pár let mě to čeká taky.“

„Ne, ty to zvládneš,“ odpověděl Bosch. „Živíš se tím, že vyprávíš příběhy. A příběhy bude třeba vyprávět vždycky.“

Po večeři vyšli z restaurace a během čekání, až jim přivezou auta, se naposledy objali. Slíbili si, že zůstanou ve spojení, ale oba věděli, že se to nestane.

KAPITOLA 6

V pondělí v jedenáct hodin dopoledne se Bosch sešel s Hallerem na parkovišti pod roztaženými rukama Anthonyho Quinna, jehož namalovaná postava zdobila bok jedné budovy na Třetí ulici. Dojel se starým džípem až těsně k pravým zadním dveřím zaparkovaného lincolnu a díval se, jak se ve dveřích stahuje okénko. Seděl ve špatném úhlu, a lincoln měl navíc zatmavená skla, takže nebylo vidět, kdo sedí za volantem.

Haller mu podal přes okénko tlustý spis stažený gumičkou. Bosch si z nějakého důvodu myslel, že spis bude mít modré desky, jaké mají oficiální vyšetřovací spisy na detektivním oddělení. Když teď viděl obsah tvořený samými kopiemi, bolestně mu to připomnělo, že jeho nynější činnost bude mít k vyšetřování případu z pozice policejního detektiva hodně daleko. Měl pocit, že se prodává v drobných.

„Co teď budeš dělat?“ zeptal se ho Haller.

„Co asi?“ odpověděl Bosch. „Někam se posadím a celé si to přečtu.“

MICHAEL CONNELLY

„To je mi jasné, ale nač se zaměříš?“

„Budu hledat věci, které tam nejsou. Ale nechci, aby sis dělal nějaké naděje. Dneska jsem o tom četl novinové články a nenašel jsem v nich nic z toho, co jsi mi říkal. Ten chlap je zločinec. I ty ho znáš jen proto, že je to zločinec. Takže momentálně ti můžu slíbit jedinou věc: že si tohle všechno přečtu a udělám si vlastní názor. Nic víc.“

Zvedl neforemný spis, aby se na něj Haller mohl ještě jednou podívat.

„Jestli v něm nenajdu něco, co by tam podle mě mělo být a není, nebo jestli mě netrkne nějaká nesrovnalost, tak ti ho zase vrátím a rozloučíme se. *Comprende, hermano?*“

„*Comprende*. Musí být těžké takhle žít.“

„Jak?“

„Nevěřit v nápravu ani vykoupení viny, nepřipouštět, že se lidi můžou změnit. Padouch u tebe navždycky zůstane padouchem.“

Bosch ponechal výčitku bez komentáře.

„Podle *Timesů* nemá tvůj klient alibi. Co s tím hodláš dělat?“

„On alibi má. Maloval ve svém ateliéru. Jenže to neumíme prokázat – zatím. Ale prokážeme to. Podle nich žádné alibi nemá, jenže oni zase nemají motiv. Tu ženu neznal, nikdy ji neviděl, a dokonce ani nebyl v dotyčné čtvrti, natožpak v jejím domě. Myslet si, že to mohl udělat on, je postavené na hlavu. Snažili se najít nějakou spojitost mezi ním a manželem zavražděné, který kdysi pracoval v Lynwoodu – mysleli si, že je to nějaká gangsterská pomsta, jenže tahle hypotéza nefunguje. Da'Quan byl u Crips, kdežto manžel vyšetřoval Bloods. A motiv chybí proto, že to Da'Quan neudělal.“

PŘEBĚHLÍK

„Žádný motiv není zapotřebí. U sexuálního deliktu je motivem samotný sex. Co hodláš udělat s tou DNA?“

„Zpochybním ji.“

„Já nemluvím o nějakých čachrech à la O. J. Simpson. Máš nějaký důkaz, že špatně manipulovali se vzorkem nebo že zpackali test?“

„Zatím ne.“

„Zatím ne – to znamená co?“

„Požádal jsem soudce, ať umožní nezávislý test. Státní zástupce vznesl námitku, protože prý nebylo odebráno dostatečné množství vzorku, jenže to byl nesmysl a soudce se přiklonil na moji stranu. Momentálně tu DNA analyzuje nezávislá laboratoř.“

„Kdy budeš něco vědět?“

„Soudní tahanice trvala dva měsíce, takže jsem vzorek odvezl do laboratoře teprve nedávno. Doufám, že se mi každým dnem ozvou. Přinejmenším jsou rychlejší než labina na úřadu šerifa.“

Na Bosche nedělaly tyto informace žádný velký dojem. Předpokládal, že nezávislá analýza dospěje ke stejnému závěru jako šerifova laboratoř – tedy že DNA patří Da'Quanu Fosterovi. Dalším krokem by v takovém případě bylo zpochybnění způsobu, jakým se se vzorkem manipulovalo. Tuhle taktiku používali advokáti pořád. Když důkazy hovoří proti vám, očerněte ty, kdo je odebírali a analyzovali.

„A jak si to celé vysvětluješ ty?“ zeptal se Hallera. „Jak podle tebe skončila DNA tvého klienta v těle oběti?“

Haller zavrtěl hlavou.

„Podle mě tam vůbec nebyla. Ani když moje laboratoř potvrdí, že ta DNA patří jemu, tak neuvěřím, že to udělal. Někdo to na něj navlíkl.“

MICHAEL CONNELLY

Tentokrát zavrtěl hlavou Bosch.

„Prokristapána,“ ulevil si. „Zažils toho víc než většina právníků, které znám. Jak si můžeš myslet něco takového?“

„Možná právě proto, že jsem toho tolik zažil,“ odvětil Haller. „Když se v téhle branži pohybuješ tak dlouho jako já, poznáš, kdo ti lže. Můžu se opřít jen o svůj instinkt, Harry, a ten mi říká, že tady něco nehraje. Je to bouda, je to past, někde je v tom nějaký zádrhel a ten člověk to neudělal. Co kdyby sis s ním zkusil promluvit a pak mi řekl, co instinkt napověděl tobě?“

„Zatím ne,“ odpověděl Bosch. „Nejdřív si přečtu spis. Chci toho o vyšetřování vědět co nejvíc a teprve pak bych si s ním promluvil. Možná.“

Haller přikývl. Bosch mu slíbil, že se mu ozve, rozloučili se a každý z nich zamířil k jinému výjezdu z parkoviště. Když Bosch dával přednost při odbočování na Třetí ulici, zvedl hlavu a podíval se na Anthonyho Quinna, který k němu natahoval ruce, jako by chtěl ukázat, že v nich nic nemá.

„Tak to jsme dva,“ utrousil Bosch.

Vyjel na Třetí ulici a pak to vzal doprava na Broadway, po které projel kolem občanského centra až do čínské čtvrti. Našel na ulici volné místo k zaparkování a vyrazil do restaurace Chinese Friends na brzký oběd. Lokál byl zatím prázdný. Bosch zamířil s Hallerovým spisem ke stolu v rohu a posadil se zády ke zdi, aby se mu nikdo nemohl dívat přes rameno, co čte. Nechtěl nikomu sebrat chuť k jídlu.

Ani se nedíval na jídelní lístek a rovnou si objednal. Nato sundal ze spisu gumičky a rozevřel ho na stole. Více než dvacet let sestavoval spisy s nálezy pro advokáty obhajující muže a ženy zatčené za vraždu. Znal všechny triky, jak jim

PŘEBĚHLÍK

toho prozradit co nejméně, jak ve spisu záměrně mást pojmy a odvádět pozornost jinam. Dokázal by sepsat příručku o tom, jak proměnit proces vyměňování nálezů s protistranou v noční můru každého advokáta. Ve své době bylo jeho běžnou pracovní náplní formulovat zprávy tak, že neměly hlavu ani patu, nebo měnit tonery ve fotokopírce v místnosti detektivů za téměř prázdné, aby okopírované dokumenty obsahovaly tak málo černě, že se prakticky nedaly číst nebo z nich bolela hlava.

Teď musel všechny tyto své finty využít k tomu, aby správně vyhodnotil Fosterův vyšetřovací spis. A zkušenost mu velela, že ze všeho nejdřív musí správně seřadit jednotlivé dokumenty. Bylo běžnou praxí zamíchat jednotlivé zprávy jako balíček karet, sem tam k nim přihodit jídelní lístek z bistra nebo podobný nesmysl, a vyslat tím advokátovi a jeho vyšetřovateli jasné sdělení, že si můžou nasrat. Každá stránka poskytnutá protistraně byla opatřena razítkem s datem a pořadovým číslem. Dělal se to proto, aby se protistrany u soudu mohly snáze orientovat a věděly, o kterém dokumentu se právě hovoří. Bosch proto mohl s klidným srdcem přehodit jednotlivé stránky a vytvořit si vlastní systém. Pokud by Haller potřeboval tuto kopii u soudu, mohl pak snadno seřadit spis zpátky podle pořadových čísel na razítku.

Zprávy sepsané vyšetřovateli z úřadu šerifa se příliš nelišily od těch, které kdysi na LAPD vytvářel Bosch. Některé se jmenovaly jinak, občas byla použita odlišná kódová čísla. Přesto Bosch stačil spis přeskládat dřív, než mu servírka přinesla talíř s natenko nakrájenými vepřovými plátky. Dokumenty si nechal uprostřed stolu a talíř na boku, aby mohl i během jídla pokračovat v práci.

Na prvním místě přeorganizované hromádky se nacházela zpráva o incidentu, která vždy představovala úvodní stranu vyšetřovacího spisu, hned za očíslovaným obsahem. Tady však žádný obsah nebyl – což se dalo brát jako další vztyčený prostředníček adresovaný obhajobě –, takže zpráva o incidentu figurovala nahoře. Bosch si ji letmo prohlédl, ale nečekal, že se z ní něco kloudného dozví. Obsahovala totiž pouze informace z prvního dne. Pokud tedy nebyla rovnou mylná, pak v ní přinejmenším spousta věcí chyběla.

Vepřové plátky byly tenké a křupavé a ležely na hromádce smažené rýže. Bosch je jedl prsty jako bramborové lupínky. Po chvíli si otřel ruce do papírového ubrousku, aby mohl obracet stránky a neušpinil je. Rychle prolétl pár doprovodných a bezvýznamných protokolů, až se dostal k záznamu o chronologii vyšetřování. Byla to jakási bible, srdce každého vyšetřování. Záznam obsahoval podrobné informace o všech krocích, které vyšetřující detektivové v případě podnikli. Právě tam se rodily vyšetřovací hypotézy. Právě tam se měl Bosch buďto utvrdit v závěru, že Da'Quan Foster je skutečně vinen, anebo objevit pochybnosti, o něž se opíral instinkt Mickeyho Hallera.

Většina detektivních párů si během několika prvních vyšetřování osvojila určitý styl a dělbu práce. Obvykle to probíhalo tak, že sepisování zpráv a udržování vyšetřovacího spisu v aktuálním stavu se ujal jeden člen týmu. Záznam o chronologii představoval výjimku. Vytvářel se na počítači v jediném digitálním souboru, do něhož měli přístup oba detektivové a oba do něj zapisovali provedené úkony. Čas od času se soubor vytiskl na papír se třemi dírkami a založil do pořadače, případně se tak jako v tomto případě vložil do spisu s nálezy.

PŘEBĚHLÍK

Nejaktuálnější však byl vždy digitální soubor; dal se přirovnat k živému organismu, jenž neustále roste a vyvíjí se.

Záznam o chronologii vložený do tohoto spisu čítal 129 stran a jeho autory byli vyšetřovatelé z úřadu šerifa Lazlo Cornell a Tara Schmidtová. Bosch přišel během let do styku s mnoha vyšetřovateli vražd z úřadu šerifa, ale tyhle dva neznal. Byla to trochu nevýhoda, poněvadž neměl jak odhadnout, nakolik jsou schopní nebo jakou mají povahu. Věděl sice, že jakmile si přečte soupis jejich vyšetřovacích úkonů a závěrů, rázem je pozná blíž, ale přesto měl pocit, že trochu tápe. Na úřadu šerifa znal jiné vyšetřovatele vražd, kterým mohl zavolat a zeptat se na zmíněné dva, ale neodvážil se riskovat odhalení, že pracuje proti svým někdejším kolegům. Zpráva o Boschově zradě by se totiž rychle rozkřikla a jeho bývalí kolegové z LAPD by se ji dozvěděli během pár minut nebo nanejvýš hodin. A to si Bosch nepřál. Zatím.

Prvních sedmdesát pět stran záznamu o chronologii vyšetřování popisovalo vyšetřovací postup předtím, než se zjistilo, že vzorek DNA patří Da'Quanu Fosterovi. Bosch si přesto pozorně přečetl i tyto stránky, protože si z nich mohl udělat obrázek o prvotní hypotéze vyšetřovatelů a také o jejich důkladnosti a odhodlání. Manžel Lexi Parksové byl podroben rozsáhlému výslechu a zbaven podezření, což bylo v chronologii dobře doloženo. Ačkoliv měl Harrick neprůstřelné alibi – v době vraždy pronásledoval a poté i zatkl zloděje automobilů –, byli vyšetřovatelé dost chytří na to, aby věděli, že si mohl na vraždu někoho objednat. Přestože konkrétní aspekty vraždy – sexuálně motivovaný útok a brutalita pozdějšího ubití – ukazovaly jiným směrem, nenechali se tím vyšetřovatelé ovlivnit a přistupovali k Harrickovi bez toho, že by na něj

měli předem hotový názor. Když Bosch četl tyto pasáže, cítil ke Cornellovi se Schmidtovou stále větší respekt.

V první fázi vyšetřovatelé prověřili i řadu jiných směrů. Například vyslechli sexuální delikventy žijící v západním Hollywoodu, prozkoumali minulost oběti, aby se v ní pokusili najít možné nepřátele, a ze stejného důvodu se zaměřili na její současné i dřívější pracovní aktivity.

Veškerá snaha však vyznívala naprázdno. Když získali vrahovu DNA, posloužila jim pouze k tomu, aby definitivně vyvrátila podezření u všech osob, které se alespoň blížily statusu podezřelého. Osobní minulost oběti neobsahovala žádné hluboké konflikty, žádné zhrzené milence ani žádné mimomanželské aktivity na její či manželově straně. Jako nižší manažerka městského úřadu sice Parksová viděla pod pokličku městské byrokracie a politiky, ale v málokteré záležitosti měla rozhodující slovo a žádná z nich nebyla nijak kontroverzní.

Nakonec se vyšetřování zcela přestalo zaměřovat na osobní a pracovní život oběti, poněvadž byl mezitím dokončen profil vraha sestavený na základě podrobných informací o místě činu. Profil, který vypracovalo oddělení behaviorálních věd při úřadu šerifa, dospěl k závěru, že podezřelým je psychopat, který si vraždou Lexi Parksové uspokojil širokou paletu psychologických potřeb. *Nepovídejte*, pomyslel si Bosch, když si přečetl závěrečné hodnocení.

V profilu se konstatovalo, že Parksová vraha s největší pravděpodobností neznala a že na něj mohla bezděky narážet prakticky kdekoliv, a to v nedávné i dřívější době. Protože byla veřejně činnou osobností, která pravidelně vystupovala na bezplatné západohollywoodské kabelové televizi i na ve-

PŘEBĚHLÍK

řejných akcích, byl okruh možností ještě širší. Vrah ji mohl jednoduše zahlédnout ve zprávách nebo během přenosu ze zasedání městské rady. Ke kontaktu mohlo dojít opravdu kdekoliv.

Zdalo se, že vražda byla pečlivě naplánovaná, ale zároveň ledabyly provedená, což dokládalo jak užití nesmyslně brutální síly, tak i ponechání DNA na místě činu. Mezi další faktory, které ovlivnily výsledný profil, patřila skutečnost, že oběť nebyla jakýmkoliv způsobem spoutaná ani svázaná – k tomu, aby ji vrah přemohl a ovládl, podobné pomůcky nepotřeboval. Kromě toho našel manžel oběť s obličejem pod polštářem, který měl jednak zakrývat rozsáhlá zranění způsobená údery a jednak naznačoval, že pachatel mohl trpět výčitkami svědomí.

Jelikož manžel pracoval jako strážce zákona, měli v domě nainstalováno několik bezpečnostních systémů včetně poplašného zařízení a vícero zámků na všech dveřích. Vrah do domu pronikl oknem v pracovně, z něhož nejprve odstranil síť proti hmyzu, opřel ji o zadní zeď domu a poté vypáčil zámek na okenní klice. Oběť podle všeho neaktivovala alarm a manžel během vyšetřování uvedl, že to dělala málokdy, přestože ji často žádal, ať na to nezapomíná, když má on noční službu a ona zůstává sama doma.

To všechno i další detaily vytvářely ve výsledku profil předátora, který číhá na příležitost a pak jí nelítostně využije. Večer před vraždou navštívila Parksová supermarket Pavilions na Santa Monica Boulevard. Vyšetřovatelé několik dní zkoumali záběry z bezpečnostních kamer umístěných v prodejně i v nákupním centru, jehož bylo součástí – mapovali pohyb Parksové po centru v naději, že objeví místo, kde

se setkala se svým pozdějším vrahem. K ničemu to však nevedlo. Parksová sice v centru potkala několik známých, které znala z osobního či pracovního života, ale všechny tyto lidi nakonec policie zbavila podezření – buď tak, že dobrovolně poskytli DNA k analýze, nebo z různých jiných důvodů.

Motor vyšetřování tedy běžel naprázdno, ale stále bylo potřeba ho roztáčet. Celkově hodnotil Bosch prvních osmdesát stránek záznamu tak, že Lazlo Cornell a Tara Schmidtová vedli vyšetřování velice důkladně – a že by se k takové práci hrdě hlásil i on sám.

Jenže to všechno bylo k ničemu. Tedy až do sedmadvacátého dne vyšetřování, kdy je Kalifornské ministerstvo spravedlnosti dopisem informovalo, že vzorek DNA vložený do databáze CODIS patří muži jménem Da'Quan Foster, který už má záznam v trestním rejstříku.

Až do té chvíle Cornell ani Schmidtová o nějakém Da'Quanu Fosterovi nikdy neslyšeli, a to nejen v souvislosti s Parksovou, ale ani s žádným jiným předchozím případem. Nicméně začali plánovat nejvhodnější postup v situaci, kdy se s ním konečně seznámí. Nejprve ho nechali čtyřicet hodin sledovat, aby zjistili, jestli neprovede něco, co by mohlo být pro jejich vyšetřování užitečné, nebo jestli se nepokusí ublížit další ženě. Mezitím usilovně prověřovali jeho minulost a zavedli nejprísnější bezpečnostní opatření, aby zajistili, že z vyšetřování neunikne jediné slovo do médií nebo manželovi oběti.

Jedenáct dní po oznámení shody DNA vstoupili oba hlavní vyšetřovatelé do uměleckého ateliéru, v němž byl Foster právě sám, neboť před chvílí ukončil výuku nepočetné skupinky dětí o primárních barvách. Leimert Park se rozprostí-

PŘEBĚHLÍK

ral na území města Los Angeles, a tak vyšetřovatele doprovázeli dva uniformovaní policisté z protigangsterského oddělení jižní divize LAPD. Cornell se Schmidtovou požádali Foster, ať s nimi odjede na oddělení vražd, protože mu chtějí položit pár otázek.

Da'Quan Foster souhlasil.

Bosch zvedl hlavu a uvědomil si, že pracoval přes celou polední špičku. Na okraji stolu ležel účet, a on si ho vůbec nevšiml. Protože se trochu styděl, že během obědů zbytečně zabíral stůl, položil na stůl dvacet dolarů spropitného, sebral spis a vyrazil ven. Tam hlasitě zaklel, protože se za stěračem jeho Jeepu Cherokee třepetal policejní bloček. Na parkovacích hodinách si zaplatil dvouhodinové parkování, ale v restauraci strávil dvě a půl hodiny. Vytáhl bloček zpod gumičky stěrače a strčil si ho do kapsy. Když jezdil služebním vozem a nosil policejní odznak, nemusel si s pokutami za parkování vůbec lámat hlavu. Byla to jen další připomínka, jak diametrálně se mu v posledních šesti měsících změnil život. Kdysi si připadal jako outsider s dobrým zaměstnáním. Teď byl outsider na plný úvazek.

Z nějakého důvodu se mu nechtělo jet domů a dočítat chronologický záznam a zbytek spisu tam. Měl pocit, že kdyby spis četl na stejném jídelním stole, na jakém předtím řešil tolik případů v roli detektiva vražd LAPD, dopustil by se tím nějaké zrady. A tak vyjel z centra po Třetí ulici a zamířil do západního Hollywoodu. Než začne číst dál, chtěl se projet kolem domu, v němž byla Lexi Parksová zavražděna. Říkal si totiž, že by nebylo špatné zvednout zadek od lejster a osobně si prohlédnout nejdůležitější místa případu.

MICHAEL CONNELLY

Dům stál na Orlando Avenue v úseku jižně od Melrose Avenue, ve čtvrti tvořené skromnými bungalovy. Bosch zastavil u obrubníku na protější straně a prohlédl si dům. Téměř zcela ho zakrýval vysoký živý plot s vystříhaným vstupem ve tvaru oblouku. Na konci přístupového chodníčku spatřil Bosch hlavní vchod. Před živým plotem stála cedulka s nápisem NA PRODEJ. Bosch přemýšlel, jak je asi těžké prodat dům, ve kterém se nedávno stala brutální vražda. Dospěl však k závěru, že bydlet v domě, kde se obětí této vraždy stala vaše manželka, musí být ještě těžší.

Zazvonil mu telefon a on přijal hovor. Stále přitom nespouštěl oči z domu.

„Bosch,“ řekl.

„To jsem já,“ ozval se Haller. „Jak to jde?“

„Jde to.“

„Pořád čteš ten spis s nálezy?“

„Jsem zhruba v polovině.“

„A...?“

„A nic. Pořád ho čtu.“

„Myslel jsem, žes už možná...“

„Hele, netlač na mě, Micku. Dělán, co je třeba. Jestli se pak v té věci budu chtít angažovat, tak ti to řeknu. Jestli ne, normálně ti všechno přivezu zpátky.“

„Dobrá, dobrá.“

„Fajn. Tak zatím.“

Bosch ukončil spojení. Stále se díval na dům. Všiml si, že v květináči vedle vstupních dveří je zapíchnutá cedule PO-ZOR, PES. Ve spisu zatím nenašel žádnou informaci o tom, že by Parksová a její manžel měli psa. Zabubnoval prsty o volant a zamyslel se nad tím. Nemohl se zbavit dojmu, že kdyby

PŘEBĚHLÍK

oba manželé vlastnili psa, musela by tato informace ve spisu velmi výrazně figurovat, nejspíš hned někde v úvodu. Domácí zvířata vždy nechávají v domě stopy. Při vyšetřování se s tím musí počítat.

Bosch si z toho vyvodil závěr, že v domě žádný pes nebyl a cedule sloužila jen jako odstrašující prostředek. Když nemáte psa, je druhou nejlepší možností předstírat, že ho máte. Otázka zněla, jestli o tom pachatel věděl. A pokud ano, jak se to dozvěděl.

Nakonec Bosch odjel a zamířil po Orlando Avenue k Santa Monica Boulevard. Tam odbočil na východ a vyrazil k domovu, jenže pak zahlédl u Fairfax Avenue kavárnu Starbucks. Tentokrát naházel do parkovacích hodin mince na čtyři hodiny parkování a vstoupil se spisem do kavárny.

S šálkem kouřící černé kávy v ruce se posadil k malému kulatému stolku v rohu. Na otevření a rozložení spisu nebylo na stolku dost místa, a tak Bosch vytáhl ze složky pouze záznam o chronologii vyšetřování a pokračoval v četbě tam, kde po obědě skončil. Ještě předtím však našel v kapse košile pero a napsal na okraj složky jednoduchou připomínku.

PES?

Potřeboval se utvrdit ve svém závěru o hlídacím psovi u domu. Jednoslovná otázka představovala téměř bezděčnou reakci na to, co viděl, když seděl před osudným domem. Sotva však tuto otázku načmáral, uvědomil si, že i tak malý úkon, jako je napsání jediného slova na spis, znamená velký krok k převzetí případu. Musel se sám sebe zeptat: Opravdu se ti stýská po práci tolik, že bys dokázal přeběhnout na druhou stranu uličky a pracovat pro muže obžalovaného

MICHAEL CONNELLY

z vraždy? Přesně takhle by to pak totiž vypadalo. Haller zastupoval Fostera ještě předtím, než se jeho klient ocitl v cele s obžalobou, že znásilnil ženu a ubil ji k smrti. Kdyby však Bosch Hallerovu nabídku přijal, udělal by to s plným vědomím, že pracuje pro takového člověka.

Cítil, jak ho na zátylku pálí pocit ponížení. Myslel na všechny své kolegy, kteří odešli do výslužby před ním a bez mrknutí oka začali pracovat pro advokáty, nebo dokonce pro Úřad veřejného obhájce. Bosch s nimi okamžitě přerušil veškeré styky, jako by i oni byli zločinci. Sotva se doslechl, že někdo přešel na temnou stranu, začal ho pokládat za přeběhlíka, za personu non grata.

A teď...

Napil se vroucí kávy a pokusil se ten pocit zaplašit. Pak už pokračoval v pročítání spisu.

Z uměleckého ateliéru odvezli vyšetřovatelé Fostera na služebnu v Lynwoodu, kde si na detektivním oddělení půjčili vyšetřovnu. Úvodní rozhovor byl krátký a jeho přepis tvořil součást chronologického záznamu. Foster stačil odpovědět na pár otázek, než si uvědomil, v jaké je polízanici, a výslovně požádal o Mickeyho Hallera.

Cornell se Schmidtovou mu neřekli, že prokázali přítomnost jeho DNA na místě vraždy. Pokusili se to vzít zkratkou a rovnou z Fostera vyloudit přiznání. To se jim však nepovedlo. Cornell začal rozhovor tím, že přečetl Fosterovi ústavní práva – což je vždy spolehlivý způsob, jak uvést do té doby ochotný subjekt do stavu nejvyšší ostražitosti.

Cornell: Takže, pane Fostere, jste ochoten si s námi promluvit, odpovědět nám na pár otázek, případně nám vyjasnit určité detaily?

PŘEBĚHLÍK

Foster: To asi jo, ale o co jde? Co jsem podle vás udělal?

Cornell: Totiž, jde o Lexi Parksovou. Znáte ji, že?

Foster: To jméno mi z nějakýho důvodu něco říká, ale nevím. Možná jsem jí prodal obraz nebo je to matka jednoho z děcek, co ke mně chodí do ateliéru.

Cornell: Ne, pane, Lexi Parksová si žádný obraz nekoupila. Je ze západního Hollywoodu. Vzpomínáte si, jak jste ji navštívil v jejím domě?

Foster: V západním Hollywoodu? Ne, v západním Hollywoodu jsem nebyl.

Cornell: A co Vince Harrick, toho znáte?

Foster: Ne, žádnýho Vince Harricka neznám. Kdo to je?

Cornell: To je Lexin manžel. Policista Harrick. Znal jste ho, když pracoval na této služebně?

Foster: Cože? Toho neznám. A než jste mě sem přivezli, tak jsem tady nikdy nebyl.

Schmidtová: Můžete nám říct, kde jste byl v noci z osmého na devátého února letošního roku? Byla to neděle. Kde jste tu noc byl, pane Fostere?

Foster: Jak to mám vědět, sakra? Vždyť jsou to dva měsíce. Každý večer jsem buď doma s rodinou a uspávám kluky, anebo v ateliéru, kde pracuju. Hodně tam po večerech bejvám a dělám si svoje věci. Nikoho neučím, takže mám klid na vlastní práci, chápete? Existují lidi, co moje obrazy chtějí a jsou ochotní za ně zaplatit, a tak prostě maluju. Takže jsem mohl bejt buď doma, nebo v ateliéru, to je celý. Jiná možnost není. A taky znám svý práva a vy na mě zkoušíte nějakou levárnou. Myslím, že chci mluvit s právníkem. Vlastně si přeju, aby mě v týhle věci zastupoval Mickey Haller – ať je to, co chce.

MICHAEL CONNELLY

Cornell: Takže to uveďme do záznamu, pane Fostere. Povězte nám, proč jste si vybral Lexi Parksovou.

Foster: K čemu jsem si ji měl vybrat? Vůbec ji neznám a nevím, o čem mluvíte.

Cornell: Zabil jste ji, vidíte? Ubil jste ji k smrti a pak jste ji znásilnil.

Foster: Vy jste se zbláznili. Vy jste se fakt normálně zbláznili. Zavolejte mému právníkovi. Hned teď.

Cornell: No to víš, že jo, ty zmetku. Právník už se sem hrne.

Schmidtová: Opravdu byste nám to nechtěl hned na místě vyjasnit? Teď je na to vhodná doba. Jakmile do toho zamo-táte právníka, vymkne se nám to z rukou.

Foster: Chci svého právníka, do prdele.

Schmidtová: Máte ho mít. Ale ani on nám nebude schop-nen vysvětlit, jak je možné, že jsme v těle Lexi Parksové našli vaši DNA. To můžete jen...

Foster: DNA? Jakou DNA? Prokrista, co se tady děje? Co to... Vy jste neskuteční hajzlové. Nikoho jsem nezabil. Chci svého právníka, vám už neřeknu ani slovo.

Cornell: V tom případě vstaňte, pane. Zatýkám vás za vraždu Lexi Parksové.

Konec rozhovoru

Bosch si přečetl zápis dvakrát a poznamenal si, že musí Hallera požádat, ať mu z toho rozhovoru obstará videozáznam. Vyšetřovna byla s největší pravděpodobností vybavená kamerou. Pokud se rozhodne případ vzít, bude chtít vidět Fosterovu řeč těla a slyšet tón hlasu všech přítomných. Prozradí mu to víc než slova na papíře. Přepis krátkého roz-

PŘEBĚHLÍK

hovoru na něj nicméně působil dojmem, že Foster otázky na Lexi Parksovou nečekal. Z jeho slov číselo opravdové překvapení a poté panika. Bosch věděl, že to nemusí nic znamenat. Vraždy se sexuálním podtextem mívají na svědomí psychopati, k jejichž psychologické výbavě obvykle patří i vrozená schopnost lhát, hrát divadlo a v případě potřeby předstírat překvapení a hrůzu. Psychopati jsou úžasní lháři.

Bosche zaujala jedna věta v přepisu. Cornell obvinil Fosteru, že Lexi Parksovou ubil a poté znásilnil. Harry zatím nečetl pitevní zprávu, ale Cornellova otázka představovala první náznak, že ke znásilnění došlo až po smrti oběti. Kdyby se to potvrdilo, pak by do případu vstoupil zcela nový soubor psychologických faktorů.

Bosch četl dál. Zbytek chronologického záznamu dokumentoval úsilí Cornella se Schmidtovou najít spojitost mezi Da'Quanem Fosterem a Lexi Parksovou, a to buď přes jejího manžela a jeho zaměstnání, v kterémžto případě by byla motivem pomsta, nebo formou náhodného setkání predátora a kořisti, což by zase lépe odpovídalo profilu pachatele a charakteru útoku. V obou směrech však jejich úsilí vyznívalo naprázdno. Foster během krátkého úvodního rozhovoru prohlásil, že na služebně v Lynwoodu, kde Vincent Harrick ještě před pěti lety pracoval, nikdy nebyl. Vyšetřovatelé nenašli žádný důkaz o opaku, a navíc se nedalo popřít, že nemá příliš velkou logiku, aby člen Rollin' 40s Crips z Leimert Parku páchal trestný čin v Lynwoodu, který ležel mnohem východněji na území Bloods. Prostě to nedávalo smysl.

Cornell se během vyšetřování zaměřoval na Lynwood, Harricka a Fosterovu minulost, zatímco Schmidtová rozpracovávala hypotézu o sexuálním predátorovi. Její úkol byl

obtížnější co do vyšetřování i dokazování, protože vycházel z předpokladu pachatelova náhodného setkání s Lexi Parksovou – z obrazu sexuálního sadisty, kterému se oběť tragickou shodou okolností objeví na radaru. Bosch už stejně jako Cornell se Schmidtovou četl a viděl dost na to, aby mu bylo jasné, že pachatel neprovedl tuto vraždu v náhlém hnutí mysli. Řada důkazů ukazovala na to, že vrah svůj čin předem naplánoval a před akcí Parksovou sledoval. Jako základ tohoto předpokladu sloužila cedule POZOR, PES. Podle spisu manželé žádného psa neměli a vrah to podle všeho věděl. To naznačovalo, že si dům na Orlando Avenue předem obhlížel. Zmíněnou hypotézu potvrzovaly i další skutečnosti, například že v domě nebyl aktivovaný poplašný systém a že manžel měl právě noční službu.

Schmidtová pečlivě zdokumentovala aktivity oběti během šesti týdnů před smrtí a pokusila se najít místo, kde se mohly cesty Fostera a Parksové zkřížit. Prohlédla stovky hodin videozáznamů z kamer umístěných v místech, kudy Lexi procházela, ale na žádném z nich se jí nepodařilo Fostera objevit. Bosch věděl, že se případ ocitl na křižovatce, ze které se vyšetřování může vydat nesprávným směrem. Měli podezřelého ve vazbě a shodu DNA. Leckdo by tuhle kauzu označil za předem vyřešenou. Vyšetřovatelé však byli důkladní. Hledali další důkazy a přitom se dostali do tunelu. Jako tunel označoval Bosch situaci, kdy vyšetřovatel začne mít klapky na očích a vidí před sebou jen cíl, ke kterému by se chtěl dostat. Bosch si musel klást otázku, jestli Schmidtová hledala na videozáznamech i jiné podezřelé tváře než jen obličej Da'-Quana Fostera.

Zapsal si na okraj spisu další poznámku: chtěl Hallerovi

PŘEBĚHLÍK

poradit, ať si vyžádá přístup ke všem videozáznamům, které Schmidtová zhlédla.

Chronologický záznam obsahoval také jednu nepřímou zmínku o svědkovi, kterého Cornell vyslechl a v záznamu označil pouze zkratkou SPA – Bosch věděl, že to znamená *svědek pro alibi*. Používat v policejních protokolech zkratky, a chránit tak totožnost svědků, kteří nemají oficiální status důvěrného informátora, nebylo nic neobvyklého. Bosch také věděl, že se pod značkou SPA může ukrývat jak člověk, který alibi podezřelého potvrdí, tak i svědek, jenž ho vyvrátí. V tomto konkrétním záznamu se uvádělo, že se Cornell s dotyčným SPA sešel sedm dní po Fosterově zatčení a že schůzka trvala hodinu.

Bosch prolétl zbylé stránky záznamu, avšak nic mu nepadlo do oka. Další položky jen rutinně popisovaly přípravu obžaloby k procesu. Cornell se Schmidtovou už nenašli nic, co by přímo spojovalo Fostera s obětí, ale stále měli jeho DNA a s výjimkou dvacet let starého případu O. J. Simpsona představovala DNA nejúčinnější nástroj k úspěšnému završení případu. Cornell, Schmidtová i státní zástupkyně měli nabito a odjištěno. V dubnu úspěšně propluli čtyřhodinovým předběžným slyšením a byli připraveni na proces.

Státní zastupitelství přidělilo tento případ ženě – což je v případě sexuálně motivovaného trestného činu vždy slušná výhoda. Jmenovala se Ellen Taskerová a Bosch s ní na počátku její kariéry několikrát spolupracoval na velkých případech. Byla dobrá a uměla dotahovat věci do konce. Na státním zastupitelství byla zjevně spokojená, protože se nepletla do politických čachrů a dělala si svou práci. A dělala ji dobře. Bosch si nevybavoval jediný případ, který by Taskerová prohrála.

MICHAEL CONNELLY

Než se rozhodl pro další postup, zatelefonoval Hallerovi.

„Řekls mi, že tvůj klient má alibi, jenže ho nemůže dokázat.“

„To je pravda. Maloval v ateliéru. Dělal to tak často – občas pracoval celou noc. Jenže byl sám. Jak můžu tohle dokázat?“

„Měl u sebe mobil?“

„Neměl, takže záznamy o pingu nám taky nepomůžou. Nepotřeboval ho, když má v ateliéru pevnou linku. Proč?“

„V záznamu o chronologii vyšetřování je zmínka, že se jeden z detektivů setkal se svědkem ohledně alibi. Nevíš o tom něco?“

„Nevím, ale jestli našli někoho, kdo Dýkjúovo alibi potvrdil, tak to musí přiznat.“

„Dýkjúovo?“

„Da'Quanovo. Svoje obrazy podepisuje iniciálami ,DQ', a tak se mu říká Dýkjú. Víím to, protože je to moje odměna, chápeš? Dostávám od něj zapláceno v obrazech. Počítám, že jestli ho z toho vysekáme, půjde jejich cena nahoru.“

Boschovi bylo fuk, jak dostává Haller zapláceno.

„Poslouchej mě. Já neříkám, že ten svědek jeho alibi potvrdil. Nejspíš to bylo přesně naopak. Ale uvádí se to v chronologii, a tak jsem se chtěl ujistit, že o tom víš.“

„Ne, toho jsem si nevšiml.“

„Ten zápis je velmi stručný a svědka označili zkratkou – což mě vede k názoru, že to může být důležité. Podívám se na svědecké výpovědi a zkusím tam něco najít.“

„Jestli tam nic nenajdeš, tak z toho budou mít problém. Porušení pravidel výměny nálezů.“

„To je teď vedlejší. Ještě ti zavolám.“

PŘEBĚHLÍK

Bosch ukončil hovor a uvědomil si, že se před Hallerem musí chovat obezřetněji – nepředkládat mu pod nos věci, se kterými by mohl Haller rovnou běžet k soudu a Bosche tam chtít nechtě dovléct s sebou.

Prolétl spis, až našel hromádku obsahující svědecké výpovědi. Začal jimi listovat a díval se přitom na souhrny s informacemi o daném svědkovi a jeho výpovědi. Drtivou většinu položek představovali svědci s vazbami na Lexi Parksovou: přátelé, spolupracovníci, osoby, které s ní přišly pracovní do styku a policie se je v průběhu vyšetřování pokusila vyslechnout. Nechyběla ani svědecká výpověď jejího muže a několika policistů z úřadu šerifa, kteří Parksovou znali přes něj. Druhou část hromádky tvořily výpovědi lidí s vazbami na Da'Quana Fostera. V mnoha případech šlo o policisty LAPD, kteří ho znali ještě z dob, kdy aktivně působil v gangu. Kromě nich policie vyslechla jeho probační úředníky, sousedy, provozovatele prodejen sousedících s jeho ateliérem a také jeho manželku Martu.

Hledanou svědeckou výpověď nakonec Bosch našel v protokolu, kterému se říká „dva v jednom“, jelikož obsahuje výpovědi dvou různých svědků. Byl to starý trik používaný při výměně nálezů: předat obhajobě stohy lejster a dovedně mezi nimi ukrýt věc, kterou chce obžaloba udržet v tajnosti. Nikdo pak nemůže obžalobu nařknout, že porušila pravidla výměny nálezů, přestože fakticky se vypátrání důležité informace ze všeho nejvíc podobá hledání příslovečné jehly v kupce sena.

Horní polovina svědecké výpovědi obsahovala souhrn rozhovoru se sousedem Da'Quana Fostera, jenž uvedl, že v noc vraždy neviděl Fosterovo auto parkovat před jeho

MICHAEL CONNELLY

domem. Bylo to relativně neškodné konstatování, protože Foster netvrdil, že byl doma. Tvrdil, že celou noc pracoval v ateliéru.

O řádek níž však začínala druhá svědecká výpověď, kterou vyšetřovatelům podal člověk identifikovaný pouze jako M. White. Ten ve své výpovědi uvedl, že se večer před vraždou zastavil ve Fosterově ateliéru, ale malíře tam nezastihl. Zpráva žádné další informace neobsahovala, ale Boschovi stačila i tato kusá zmínka k tomu, aby mu bylo jasné, že Cornell se Schmidtovou našli člověka, který mohl vyvrátit Fosterovo tvrzení, že celou noc maloval v ateliéru.

Finta, kterou detektivové použili k zakrytí totožnosti a pravé hodnoty svědka označeného jako M. White, přitom Bosche nijak zvlášť netrápila. Předpokládal, že „M. White“ není svědkovo jméno, ale spíš zkratka prozrazující skutečnost, že jde o muže bílé rasy. Věděl, že úplně stačí, aby Haller podal stížnost na nedostatečnou identifikaci svědka ve spisu s nálezy, a obžaloba bude muset jeho pravou totožnost vyplivnout. Tohle všechno byla součást hry a on sám jako policista občas podobné jehly do sena zahrabával. Spíš ho trápilo vědomí, že kromě shody DNA ukazující na Fosterovu přítomnost na místě činu je tu rozpor v otázce jeho alibi.

Pocítil nutkání rovnou spis zavřít a dál se jím nezabývat.

Udělal si přestávku, aby dopil kávu a nechal odpočinout oči, a znovu se nad vším zamyslel. Sundal si brýle na čtení a zadíval se z okna na rušnou křižovatku Fairfax Avenue a Santa Monica Boulevard. Věděl, že ještě musí přečíst pitevní protokol a prohlédnout si fotografie z místa činu, aby bylo jeho posouzení úplné. Fotky si nechával na konec, protože

PŘEBĚHLÍK

pohled na ně byl ze všeho nejobtížnější – a navíc by neriskoval vystavovat je na veřejném místě, jako je kavárna.

Náhle upoutala jeho pohled povědomá tvář pohybující se na druhé straně křižovatky. Ze zadní kapoty autobusu jedoucího po Fairfax Avenue na jih se na něj usmíval Mickey Haller. Když si Bosch přečetl doprovodný reklamní slogan, dostal chuť sebrat celý spis a hodit ho do odpadkového koše.

DŮVODNÉ POCHYBNOSTI ZA ROZUMNOU CENU. VOLEJTE ADVOKÁTA Z LINCOLNU.

Vstal od stolu a zamířil ke koši. Odhodil do něj prázdný kelímek od kávy a vyšel ze dveří.

KAPITOLA 7

Bosch vstoupil do domu, zadíval se na prázdný stůl v jídelně a pocítil nutkání usednout za něj a rozložit před sebe fotokopie dokumentů a snímků z místa činu. Věděl však, že se každou chvíli vrátí domů dcera, a nechtěl riskovat, že uvidí nějaký drastický výjev. Zamířil chodbou do ložnice, zavřel za sebou dveře a začal rozkládat fotky na postel – kterou předtím musel ustlat a uhladit na ní přehoz.

Na posteli teď ležely barevné fotokopie snímků pořízených na místě činu v domě Lexi Parksové. Několik desítek fotografií zachycovalo tělo oběti v poloze, v jaké ji manžel na posteli našel. Fotograf je pořídil z mnoha různých úhlů a vzdáleností, od záběrů zachycujících celou místnost až po extrémní detaily konkrétních poranění a částí těla.

Ve spisu byly i snímky zabírající z různých úhlů všechny ostatní pokoje. Bosch měl v plánu prohlédnout si tyto fotky později.

Dohromady snímky vytvářely jakési hrůzyplné tablo. Vražda Lexi Parksové se vyznačovala extrémní násilností,

PŘEBĚHLÍK

jejíž brutalitu nemohl zmírnit ani fakt, že se na ni Bosch nedíval v reálu, ale jen zprostředkovaně přes fotografie. Snímky v sobě měly syrovou strohost, kterou Bosch dobře znal. Policejní fotografové nebyli žádní umělci. Jejich úkolem bylo nemilosrdně odhalovat vše a fotograf v případě Parksové se tohoto úkolu zhostil beze zbytku.

Bosch rozložil snímky do pravidelného útvaru o osmi řadách a osmi sloupcích, postavil se ke konci postele a zadíval se na to vražedné pexeso. Teprve pak si začal prohlížet jednotlivé fotografie a zkoumat jejich obsah. Dokonce vytáhl ze zásuvky prádelníku lupu, aby některé aspekty viděl ještě detailněji.

Byla to obtížná práce. Na prohlížení míst činu si Bosch nikdy nezvykl. Navštívil jich stovky a výsledky lidské nelidskosti viděl v životě tolikrát, že už by to ani nedokázal spočítat. Odjakživa však zastával názor, že kdyby si na tyto věci zvykl, ztratil by ve svém nitru něco, co nutně potřebuje k tomu, aby tuto práci dělal dobře. Správný detektiv potřebuje emoční reakci. Právě ona rozžehává sirku, která pak zapálí plamen houževnatosti.

Boschovu sirku tentokrát rozžehl pohled na ruce Lexi Parksové. Oběť se útočníkovi evidentně snažila bránit. Vzpouzela se a zvedala paže, aby jeho útoky odrazila. Vrah ji však rychle přemohl opakovanými údery do obličeje. Její ruce pak dopadly na postel dlaněmi nahoru, téměř jako by je Lexi zvedla na projev kapitulace. Tohle Bosche zasáhlo. Vyvolalo to v něm vztek a zároveň touhu najít člověka, který to měl na svědomí, a způsobit mu nějakou újmu.

Jak může Haller obhajovat někoho takového?

Harry odešel do koupelny a natočil si sklenici vody.

Postavil se do dveří, napil se a úkosem se zadíval na soubor snímků. Nutil se ke klidu, protože jediné tak mohl snímky i místo činu samotné zhodnotit okem profesionála.

Po chvíli se vrátil k posteli, ještě jednou se zkoumavě zadíval na fotky a pak už z nich začal vyvozovat první závěry. Předpokládal, že oběť před útokem spala ve své posteli. Ležela na pravé straně manželského dvoulůžka, přičemž manželova levá strana zůstávala prázdná. Boschovi připadalo, že vrah překvapil oběť ve spánku, obkročmo se na ni posadil a získal nad ní kontrolu ještě předtím, než se stačila pořádně probudit. Pravděpodobně jí přiložil jednu ruku na ústa, zatímco ve druhé možná třímal zbraň. Oběti se přesto podařilo uvolnit si ruce, a tak ji vrah začal bít do obličeje.

A hned tak se nezastavil. Ještě dlouho potom, co se oběť přestala bránit a jen bezvládně ležela na posteli, jí zasazoval další a další údery tvrdým předmětem. Obličej oběti se na těchto fotkách ani trochu nepodobal ženě, kterou Bosch viděl v mnoha novinových článcích věnovaných vraždě. Nos prakticky zmizel – utopil se v krvavé kaši, která kdysi bývala Lexiným obličejem. Oba oční důlky byly rozdrcené a deformované a v zaschlé krvi se leskly kousky rozlámaných zubů a kůstek. Oči byly napůl zakryté víčky a nepřítomně hleděly do prostoru. Jedno se dívalo dopředu, druhé dolů a mírně doleva.

Bosch se posadil na židli v rohu a ještě jednou se zdálky zadíval na děsuplnou fotogalerii. Horší než tohle mohla být už jen fyzická přítomnost na místě činu, neboť ta útočí na vícero lidských smyslů. Žádná vražda nikdy nevoní příjemně. Nehledě na to, jak je čerstvá nebo jak čisté je okolní prostředí.

PŘEBĚHLÍK

Bosch se přistihl, že mu oči neustále sklouzávají k dlaním oběti. Když se však na jeden snímek zadíval z nového úhlu, všiml si o něco světlejšího místa na Lexině levém zápěstí. Vstal a vrátil se k posteli. Dotyčný snímek zachycoval celé tělo oběti ležící na místě činu. Bosch se nad fotkou sklonil, a když se zadíval přes lupu, identifikoval na levém zápěstí světlejší proužek kůže – buď od tlustého náramku, nebo ještě pravděpodobněji od hodinek.

V souhrnech svědeckých výpovědí ani v policejních protokolech si nevšiml ničeho, co by nasvědčovalo verzi, že motivem vraždy mohla být loupež. Chybějící hodinky vrtaly Boschovi hlavou. Měla je oběť v době útoku na ruce? Sundávala si je před spaním? Spadly jí z ruky během potyčky, nebo jí je pachatel strhl a odnesl si je jako suvenýr?

Bosch si prohlédl noční stolek vedle těla. Byly na něm lahev s vodou, lékovka a brožovaná kniha, ale hodinky ne. Harry se vrátil ke spisu a přečetl si soupis věcí nacházejících se v domě. Protože byla oběť zavražděna přímo v místě bydliště, zaměřovala se zpráva především na předměty nalezené na místě činu; vyšetřovatelé nebo členové ohledávacího týmu však důkladně prohlédli i samotný dům. O hodinkách se ve zprávě nepsalo nic. Nemohly tedy sklouznout oběti z ruky během boje o život. V takovém případě by se našly v povlečení, na podlaze nebo někde jinde.

Bosch nalistoval ve spisu začátek záznamu o chronologii vyšetřování, aby se ujistil, že mu neunikla zmínka o hodinkách někdy v první fázi vyšetřování – ještě předtím, než se vyšetřovatelé zaměřili na Da'Quana Fostera. Nic ovšem nenašel, a tak si poznámku o hodinkách zapsal na vnější okraj spisu pod ostatní své podněty.

MICHAEL CONNELLY

Sebral z postele všechny fotografie a odložil hromádku stranou pro případ, že by se dcera vrátila domů. A pak přesunul pozornost k druhé hromádce, kterou tvořily snímky pořízené v ostatních pokojích domu v době, kdy se tam pohyboval kriminalistický tým. Jejich existence svědčila o tom, že vyšetřování bylo opravdu důkladné. Bosch věděl, že snímky ostatních místností se nepořizují automaticky, ale na vyžádání hlavních vyšetřovatelů. Dokazovalo to, že si Cornell se Schmidtovou neulehčovali práci.

Každou místnost domu zastupovalo několik snímků a Boschovi trvalo přes půl hodiny, než se všemi prokousal. Viděl však jen běžné výjevy z dobře udržovaného domu, kde nebydly žádné děti a kde oba manželé pracovali na plný úvazek a žili aktivním životem. Jeden z pokojů sloužil jako domácí posilovna a další jako pracovna. V garáži měli manželé uskladněné bicykly, surfařská prkna a campingové vybavení. Na auto už v ní místo nezbylo.

Domácí pracovna zaměstnávala Boschovu pozornost nejdéle. Připadalo mu, že tuto místnost využívala převážně Lexi Parksová. Všehochuť trefek a suvenýrů, které ležely na stole i v regálech za ním, zřejmě Lexi nasbírala během své práce pro město. Bylo tu téžítko se znakem západohollywoodského Rotary Clubu i několik zarámovaných poděkování od různých organizací homosexuálních mužů a žen – ty jí vyjadřovaly vděčnost za pomoc při vyřizování povolení každoročního pochodu Gay Pride Parade, který do města lákal účastníky i diváky z celého světa. Na zdi vedle stolu visel zarámovaný diplom z Pepperdineovy univerzity nesoucí jméno Alexandry Abbottové Parksové. K okrajům rámečku pak byly připevněné různé jmenovky s funkcemi, které Lexi

PŘEBĚHLÍK

v rámci své práce zastávala. Bosch si uvědomil, že zaměstnání Lexi Parksové mělo velmi výrazný společenský rozměr, který může notně zkomplikovat snahu o vypátrání místa, kde se oběť mohla poprvé setkat se svým pozdějším vrahem – ať už jím byl Foster, nebo někdo jiný.

Když si Bosch pozorně prohlížel zarámovaný diplom, padla mu do oka jmenovka, která se od ostatních poněkud lišila. Byla to červenobílá jmenovka pro porotce, jaké vydává okresní úřad a kterou zřejmě Parksová nosila, když ji povolali k účasti v soudní porotě. V zájmu zachování anonymity porotců obsahovala tato jmenovka místo jména jen čárový kód, z něhož se nedalo vyčíst, kdy nebo u kterého soudu dotyčná porotkyně zasedala.

Tahle bezejmenná jmenovka znepokojovala Bosche víc než všechno ostatní, co zatím na fotkách viděl. V chronologickém záznamu ani jiných protokolech si nevšiml ničeho, co by nasvědčovalo tomu, že se vyšetřovatelé touto věcí zabírali. Bosch byl sice ochoten připustit, že každé vyšetřování mívá subjektivní ráz a vždy se najde někdo – advokáti, soudci, porotci i jiní vyšetřovatelé –, kdo má výhrady k tomu či onomu, avšak neprověření této stopy mu připadalo jako závažné opominutí. Pokud Lexi Parksová vystupovala jako porotkyně u trestního soudu, pak to byla velmi důležitá okolnost, kterou vyšetřovatelé rozhodně měli prověřit. Znamenala totiž, že se budoucí oběť vraždy pohybovala v budově, jíž setrvale proudivl zástup osob usvědčených a obžalovaných ze závažných trestných činů. V podobných případech, kdy se zdá, že si pachatel vybral oběť náhodně, vždy existuje nějaké místo prvního setkání. Místo, kde dravec poprvé narazil na kořist. A úkolem vyšetřovatele je toto místo najít – zjistit, kde se akční rádius oběti překrývá s lovištěm predátora.

MICHAEL CONNELLY

Bosch se teď musel zamyslet nad otázkou, zda si vyšetřovatelé Lazlo Cornell a Tara Schmidtová tohoto možného místa nevšimli, nebo zda ho úmyslně nezařadili do spisu s nálezy, aby obhajobě zkomplikovali život.

Harry však tyto myšlenky prozatím odložil stranou a vrátil se k ostatním fotografiím. V pracovně stály dvě skříně. Obě byly vyfotografovány z mnoha různých úhlů. V jedné visely na ramínkách letní šaty a halenky, přičemž horní police obsahovaly krabice na boty. Vypadalo to, že si sem Parksová ukládá mimosezonní oblečení. Vražda se stala v únoru, kdy bylo počasí chladnější.

Druhou skříň používala oběť k uskladňování krabic od počítačů, tiskáren a dalších domácích přístrojů a spotřebičů. V horním regálu uviděl Bosch malou čtvercovou krabičku, jejíž povrch vypadal jako hnědá kůže. Nebyl na ní žádný název ani logo, ale Bosche ihned napadlo, že do podobné krabičky by se hezky vešly hodinky. Prohlédl si fotku pod lupou. Věděl, že nemá jak poznat, jestli je krabička prázdná nebo jestli byla určená pro dámské, nebo pánské hodinky. Hnědá kůže hovořila spíše pro pánské zboží.

Vtom uslyšel, jak se otevřely vchodové dveře. Dcera se vrátila domů. Bosch začal skládat druhou hromádku fotografií, ale v tu chvíli uslyšel, jak na něj dcera volá.

„Jsem u sebe,“ odpověděl. „Za minutku budu venku.“

Vložil všechny spisy i fotografie do psacího stolu, vytáhl telefon a zavolal Mickeymu Hallerovi. Bratr se mu ozval okamžitě a Bosch podle šumu v pozadí poznal, že opět sedí v autě.

„Tak jo,“ řekl Hallerovi. „Můžeme to probrat.“

KAPITOLA 8

Sešli se u baru v restauraci Musso's a oba si objednali martini s vodkou. Bylo ještě dost brzy, takže urvat dvě volné barové stoličky zatím nebyl problém. Bosch na sebe nechtěl poutat pozornost tím, že ponese tlustou hromadu dokumentů, a tak si přinesl jen prázdné desky, na které si zapsal poznámky.

Haller byl stále v elegantním obleku, ve kterém chodil k soudu, ale kravatu si dávno sundal. Všiml si, že Bosch položil na starý barový pult z leštěného dřeva prázdné desky.

„Koukám, že mi neneseš všechno zpátky,“ prohodil. „To je dobré znamení.“

„Zatím,“ odpověděl Bosch.

„Takže co jsi chtěl probrat?“

„Jsem ochotný promluvit s tvým klientem. Můžeš mě k němu dostat?“

„Nejjednodušší a nejrychlejší bude, když tam zítra zajedeme spolu. Pojmemme to jako schůzku klienta s advokátem za účasti vyšetřovatele. Tím se vyhneme nesmyslům kolem. Máš s tím nějaký problém?“

MICHAEL CONNELLY

Bosch se před odpovědí zamyslel.

„A nepotřebuju k tomu licenci soukromého očka? Žádnou totiž nemám. Jednu jsem si vyřídil před dvanácti lety, ale ta mi dávno propadla.“

„To není nutné. Sepíšu místopřísežné prohlášení. Bude se v něm konstatovat, že pro mě pracuješ pod záštitou Dennise Wojciechowského, soukromého vyšetřovatele se státní licenci. To bude stačit.“

„A co je vlastně zač ten Dennis Woja-tentononc?“

„To je Cisco, můj vyšetřovatel.“

„Aha, tak to už chápu, proč mu říkáte Cisco.“

„Má i spoustu jiných přezdívek. Zítra dopoledne jsem volný, ale po obědě mám u soudu dvě jednání. Jak jsi na tom zítra ty?“

„Mám volno.“

„Tak se zítra v devět sejdem u vchodu pro advokáty?“

Bosch přikývl, ale neřekl nic.

„Takže co pro mě máš?“ zeptal se Haller.

Bosch si k sobě přitáhl desky a zadíval se na pár poznámek, které si zapsal během četby spisu.

„Totiž, tyhle věci nejsou samy o sobě ničím zajímavé,“ začal. „Ale v daném kontextu je podle mého názoru měl někdo prověřit. Nebo je možná prověřil, ale my o tom nevíme.“

„Jako že nám to zatajil,“ dodal Haller a jeho hlas začal nabírat dotčený tón.

„Hele, uklidni se. Tady nejsme u soudu, takže si to svoje rozhořčení můžeš nechat od cesty. Já netvrdím, že nám to zatajili. Jen říkám, že jsem objevil pár věcí, které mě na tomhle vyšetřování zarazily. Teď nemluvíme o tvém klientovi. Mluvíme o věcech, které bych já jako vyšetřovatel rozhodně prověřil. Oni to možná udělali, a možná ne. A možná...“

PŘEBĚHLÍK

„Možná co?“

„Možná prostě zlenivěli. Mají shodu DNA a možná si myslí, že můžou bez obracení dalších karet rovnou vsadit všechno. Navíc mají svědka, který popírá alibi tvého klienta. U většiny případů by tyhle dvě věci stačily. Bohatě.“

Haller se naklonil těsně k Boschovi.

„Pověz mi něco o tom jejich ‚svědkovi pro alibi‘ – je to žena?“

„Ne, podle mě je to muž bílé rasy. Nasvědčuje tomu to jméno ve zprávě, ‚M. White‘. Podle mě tají obžaloba jeho tožnost a ukrývá i jeho samotného, aby ti to pak dala sežrat. Je to chlap, který prohlásil, že toho večera zašel za Fosterem do ateliéru, ale nezastihl ho tam. Proto chci s Fosterem mluvit. Abych zjistil, jestli lže.“

„Jestli lžeš, čekej rež. Tohle říkám všem svým klientům.“

Haller si dolil ze šejkru do sklenice zbytek koktejlu. Zamíchal ho párátkem s nabodnutou olivou a tu pak snědl.

„Večeře,“ utrousil. „Dáš si ještě?“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Nemůžu se zdržet. Maddie je dneska večer doma a já s ní chci ještě chvíli pobýt. Zanedlouho odjíždí z města.“

„Odjíždí z města? Kam?“

„Mají ve škole něco jako závěrečné soustředění. Před maturitou. Budou tábořit v Big Bear, probírat další svoje životní kroky a tak dál. Prostě s ní chci být co nejvíc doma, dokud to ještě jde. A taky se potřebuju připravit na zítřek. Znovu si přečíst některé věci, než se s tvým klientem setkám.“

„Takže už máš o něm jasno? Vinen podle obžaloby?“

„Ne. Podle mě je to dost pravděpodobné, ale jak už jsem říkal: vyšetřovatelé neprověřili některé věci, které bych já

MICHAEL CONNELLY

rozhodně prověřil. Nerad zpochybňuju něčí práci, ale tohle na mě ze spisu kouká.“

„A s tím prostě nic nenaděláš.“

„Přesně tak.“

„Co je pro obžalobu největší problém?“

„V téhle fázi?“

„Podle toho, co sis zatím přečetl.“

Bosch se napil, aby si promyslel odpověď a správně ji zformuloval.

„Křižovatka.“

„Co tím myslíš?“

„Místo, ve kterém se motiv setkává s příležitostí. Mají DNA, podle které byl tvůj klient v tom domě a na místě činu. Jenže jak se tam ocitl? Proč tam šel? Ta zavražděná žena žila pestrým veřejným životem: zasedání městské rady, schůzky se zastupiteli, veřejné akce a tak dál. Podle záznamů prošli vyšetřovatelé stovky hodin záběrů z videokamer, ale nenašli mezi nimi jediný, který by společně zachycoval Lexi Parksovou s Da'Quanem Fosterem.“

Haller pokyvoval hlavou. Začínal vidět věci, na nichž by se dala postavit obhajoba.

„A pak je tu místo činu,“ pokračoval Bosch. „Vyšetřovatelé si nechali udělat profil a zjistili, že vrah si při té vraždě ventiloval všechny možné psychické úchytky. Jak jde tohle dohromady s Fosterem – polepšeným gangsterem z jižního L. A., který se v minulosti žádného podobného násilí nedopustil? Možná kdysi dělal kápa v Rollin' 40s, ale tohle je něco úplně jiného.“

„To můžu použít,“ prohlásil Haller. „Všechno. Natrhnu jim v zadku další díru.“

PŘEBĚHLÍK

„Jenže toto jsou věci, které trápí mě. Nikde není řečeno, že budou trápit taky porotu nebo soudce. Už jsem ti řekl, že i podle mě to ten tvůj člověk spíš udělal, než neudělal. Jenom ti sděluju, co ve spisu vidím. A pak mám jednu otázku.“

„Jakou?“

„Fosterova DNA se dostala do státní databáze v souvislosti se zatčením za znásilnění, ze kterého se pak nic nevyvrbilo.“

„Nevyvrbilo, protože to byl naprostý nesmysl.“

„Pověz mi o tom víc.“

„Policajti prostě rozhodili sítě. Oběť ležela zdrogovaná v zadní místnosti nějaké šlehárny, kde ji někdo dva dny znásilňoval. Ať to byl kdokoli, tak jí ten parchant stačil během té doby vytetovat na tělo nápis ‚Majetek Rollin’ 40s‘. A vyšetřovatelé se toho chytli. Sebrali všechny chlapy, které měli ve spisech vedené jako členy Rollin’ 40s, a udělali jim stěry. Nikdy z toho nic nevzešlo, protože to Foster neudělal.“

„To je dost blbá historka. Objeví se u procesu?“

„Pokusím se tomu zabránit. Okolnosti jsou úplně jiné. S naším případem to nesouvisí.“

Bosch přikývl a znovu si položil otázku, proč se vlastně v tomto případu a za tohoto klienta angažuje.

„Takže si s ním zítra dopoledne promluvíme,“ shrnul to Haller. „A co pak? Co ode mě budeš potřebovat?“

Bosch dopil sklenici. Po šejkru už nesáhl. Až dorazí domů, nechtěl v sobě cítit ani špetku opilosti. Jeho dcera byla v těchto věcech přísnější než manželka.

„Uvidíme, jestli na tom po ztřejším rozhovoru budu ještě dělat. Pokud ano, tak bys měl asi požádat soudce, aby ti zajistil přístup ke všem videozáznamům, které Cornell se

MICHAEL CONNELLY

Schmidtovou prohlíželi. Oni na nich hledali Da'Quana. Jenže mě bude spíš zajímat, kdo další se v blízkosti Lexi Parksové vyskytoval.“

Haller přikývl a ukázal na něj prstem.

„Alternativní teorie. Alternativní podezřelý. Jasně. Tohle je dobré.“

„Ne, to není dobré. Aspoň ne zatím. A rovnou bych tě měl varovat. Zítřka na tvého klienta nebudu milý. Je to člověk obžalovaný z vraždy a já se k němu podle toho hodlám chovat. Až spolu skončíme, možná on sám už nebude chtít, abych pro tebe nebo pro něj pracoval.“

Odsunul sklenici k barmanovi a slezl ze stoličky. Všiml si, že jakási žena hledá volné místo, a ukázal na svou stoličku.

„Uvidíme se zítra v devět,“ řekl Hallerovi. „Nezaspi.“

„Neboj,“ odvětil Haller. „Budu tam.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.